

FLACĂRA

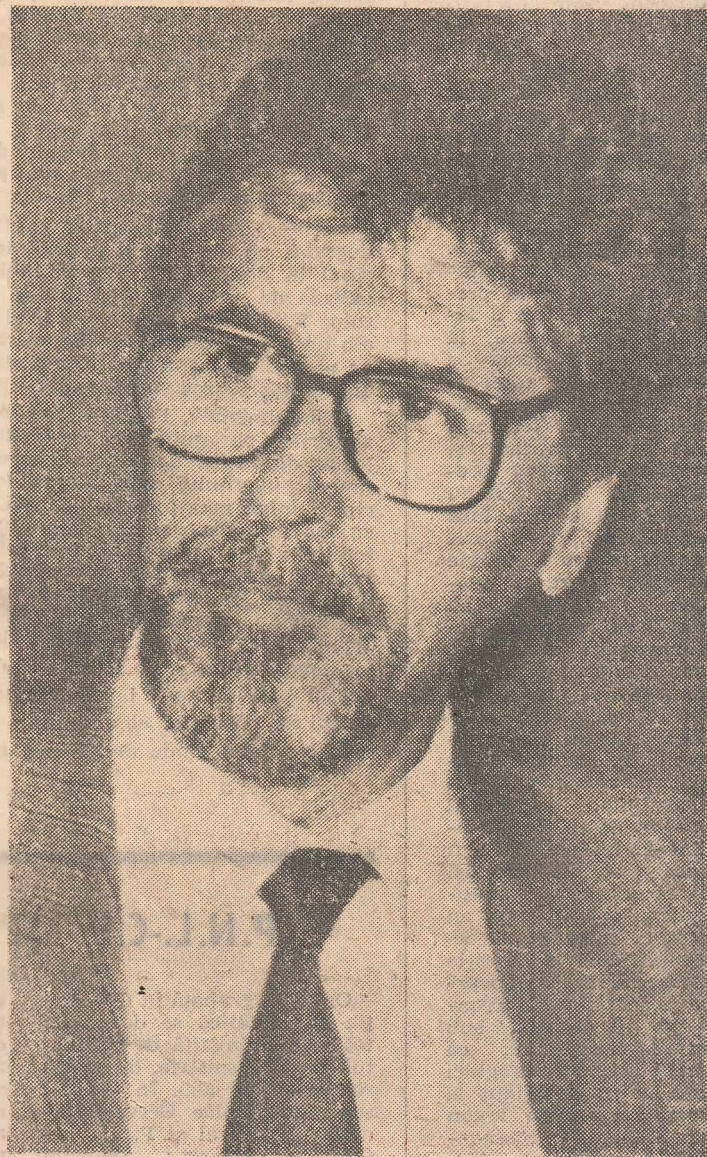
Fondată în 1911 ■ Nr. 31 ■ 5 august — 11 august 1992 ■ Anul LXXXI

- știri
- evenimente
- anchete
- reportaje
- interviuri
- opinii
- polemici

Miercuri, 29 iulie 1992, au debutat **CONFERINȚELE DE PRESĂ FLACĂRA**

DI EMIL CONSTANTINESCU ne-a declarat: „Sînt convins că voi ajunge Președintele României”

pag. 4

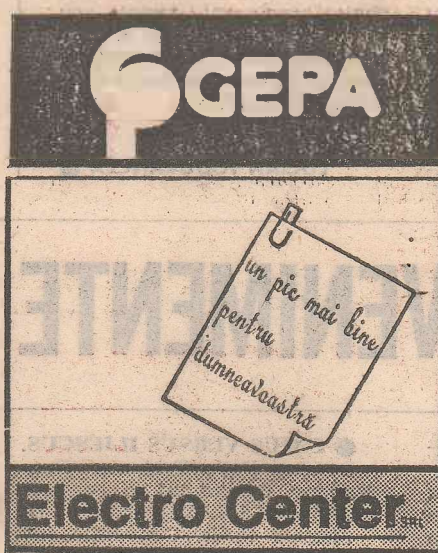
ZONA

DE TANDREȚE

MARIN
PREDA

Ar fi avut acum 70 de ani.
Ar fi fost cel mai autorizat glas al literaturii române de azi, ascultat cu tot respectul.
Ar fi fost o conștiință a națiunii române.
Nimeni n-ar fi înțeles mai bine ca el țărănul, dragostea lui de pământ, tragedia dezrădăcinării din rosturile sale, privind însă cu optimism o „posibilă întoarcere” la ele.
Nimeni n-ar fi înțeles mai bine ca el muncitorul, devenit un „intrus” atunci cînd societatea e strimbată și-i schimonosește sufletul.
Și nimeni n-ar fi deslușit mai exact ca el intelectualii, acești „risipitori” pe care numai iresponsabilii îi alungă la marginea colectivității, socotindu-i inutili.
Nimeni n-ar fi înțeles mai bine ca el Omul și n-ar fi încercat să-i descopere un sens cît mai înalt al existenței.
Ar fi avut acum 70 de ani.
Ar fi putut, deveni, fără indoială, președintele țării.

GEORGE ARION ■

Calea Dorobanților, nr. 111, București

De necrezut!
Presa interzisă
la Bistrița-Năsăud!

pag. 3

Va pleca Mudava?

pag. 11

Două întrebări:

Acesta este uleiul sintetic?
Uleiul sintetic este nociv?

pag. 11

POLITICĂ

Cronica
de trei minute

● Dl. ing. Ion Puiu, dizident din 1980 și lider al Partidului Național Democrat Creștin — linia maniu-manaache, propune constituirea și convocarea Consiliului de Coroană, din care să facă parte noii politici democrați și prorega- liști.

● Propunerea M.S. Regele Mihai în calitate de candidat la președinție a produs o serioasă perturbare la Versoix, Majestatea Sa dorind să se adreseze țării printr-un comunicat ce viza chestiunea basarabeană și nicidecum fotoliul prezidențial. Dl. Radu Câmpeanu a vrut însă altfel... ● „V-ați făcut o lege pentru a rămâne dumneavoastră în scaune, domnilor!”, au rostit cu indignare reprezentanții partidelor neparlamentare la întâlnirea cu oficialitățile. În asemenea context, reprezentanții guvernului, parlamentului, televiziunii și ai Consiliului Național al Audiovizualului s-au aflat la un pas de a fi sechestrați de aceiași „turbulenți”, „huligani”, „golani” care au fost la Inter în 21 decembrie 1989. ● Direcția Generală de Pașapoarte și a Poliției de Frontieră a afirmat, sub semnătura șefului, că torționarul Drăghici n-a putut fi reținut la frontieră pentru vreun temei legal. ● Eminentă Sa cardinalul Alexandru Todea, aflat de mai bine de două luni într-un spital din Austria, se însănătoșește. Părintele poate din nou să se deplaseze și să vorbească. ● Dacă partidul Casa Română a Europei Democratice va reuși să obțină la Curtea Supremă de Justiție recunoașterea funcționării Constituției din 1923 — procesul va avea loc în ziua de 28 septembrie — Regele va fi confirmat odată cu instituția monarhică fără nici o altă intervenție. ● Unii comentatori politici de la București consideră ca incredibilă imaginea în care domniile Panici, Iliescu și Stolojan se țin pe după umeri precum trei minunați prieteni miruți de maresalul Tito. ● De ce este dl. Victor Surdu de la PDAR om politic și sef de partid? Iată răspunsul: „Am venit să trăiesc fără sef și să mă bucur de toate libertățile”. ● Marșul show politic al săptămânii se va desfășura probabil la TVR, pe chestiunea scoaterii din venerabila instituție jubilară de coastă și alte întemperi a tuturor celor care au călăuzit și turnat la poliția secretă (a se citi — azi ca și ieri — securitate).

EUGEN MIHAESCU ■

Răul nr. 1 și răul nr. 2

Petre Roman a fost acuzat, printre altele, de autoritarism. Cei care n-au suportat stilul cu pricina au migrat ofuscați la F.D.S.N. (că acolo, vezi doamne, e o „conlucrare” turbată — toată lumea cu toată lumea și toți la un loc cu „despotul înțelept”). Înseamnă că aceia care au rămas în F.S.N. aplaudă stilul liderului lor, sau măcar îl suportă. În aceste condiții, nu văd de ce Petre Roman n-ar continua să conducă în mod autoritar. E logic. Deci, cartea pe care mizează F.S.N.-ul la prezidențiale o stabilește Petre Roman. Această carte poartă numele Caius Dragomir și e o carte foarte slab cotoată; să zicem un optar; orice nouar îl bate, ba chiar și alți optari, fie ei de roșu, de verde sau de ce-or mai fi; decarii și valeții îl spulberă; damele — păcat că nu intră și ele în joc și n-avem și noi parte de puțină distracție; iar ași nu prea există-n jocul ăsta nici măcar în minecă (Radu Câmpeanu a ncerat ceva în acest sens, dar ceea ce a scos din minecă l-a umplut de un ridicol fără margini). Dacă vrem să luăm în discuție singura carte serioasă — Regele — ar trebui să terminăm odată cu fleacurile și să intrăm în legalitate: Constituția din 1923 este, de drept, în vigoare!

Dar să revenim. S-a spus că desemnarea dlui Caius Dragomir nu reprezintă opțiunea dlui Petre Roman. Nu împărtășesc această opinie, în ciuda speculațiilor făcute pe marginea declarațiilor unuia sau altuia dintre cei implicați. Cred, mai degrabă, că ideea unui președinte fesenist ocupă un loc marginal în demersul politic al dlui Roman, din cauza șanselor extrem de reduse. Astfel, mi se pare probabilă intenția liderului F.S.N. de a emite, în felul acesta, un cec electoral în alb pe adresa Convenției Democratice: F.S.N. nu o va concura pe aceasta în atragerea electoratului nedecis și nu va contribui la dispersarea voturilor non-Iliescu.

Fără îndoială, F.S.N. își va mobiliza resursele în direcția alegerilor parlamentare. Petre Roman își dorește rolul privilegiat de factor decisiv în negocierile care vor duce la formarea guvernului după alegeri (conform emoționantului principiu „mîna mea micuță, delicată, o ofer celui ce mă cere mai cu foc”); se speculează deja asupra faptului că primul portofoliu vizat este cel al externei. Aruncînd ochelade spre opoziție, fostul premier ia cuvintele „Nu vom reuși decît împreună” și le traduce, încîntat, în limba sa: „Fă-te frate cu Petre Roman, pînă treci puntea”. Ca și cum gesturile descalficente (și multe, multe altele) de la Alba-Iulia, la 1 Decembrie 1990, nu le-ar fi făcut niciodată. Ca și cum, dacă în această țară răul nr. 1 se numește Ion Iliescu, răul nr. 2 n-ar trebui să poarte și el un nume. Ca și cum deosebirea dintre bine și rău depinde de șansele electorale și nu invers.

EUGEN CHIROVICI ■

P.N.L.-C.D. ȘI BASARABIA

Opoziția grupată în Convenția Democratică se dovedește tot mai neliniștită de conflictul din Transnistria, de soarta românilor de aici. În acest sens, dl. Nicolae Cervei, secretarul general al P.N.L.-C.D., a declarat: „Datorită conducerii defectuoase, crip-tocomuniste, de după 22 decembrie 1989, România a intrat într-un joc internațional extrem de periculos, avînd în centrul său Transnistria. Este momentul în care politica noastră externă trebuie să devină mult mai fermă, hotărî-

tă fiind să soluționeze această spinoasă problemă. Mijloacele soluționării depind de mijloacele folosite de adversar. Noi facem diplomație, iar rușii omoară moldoveni. La aceasta contribuie și cei doi președinți de la București și Chișinău. Ion Iliescu a încheiat rușinosul tratat cu Gorbaciiov, iar Mircea Snegur este prea atașat ideologiei comuniste pe care a servit-o o viață întreagă”.

LUCIAN TUDORANCEA ■

EVENIMENTE MARI ...

● **INTIMITĂȚI PATRIOTICE.** Un comentariu în „Gazeta sporturilor” are un titlu pe care nu l-ar respinge nici populara revistă de cultură în mase „Prostituția”: „Ne-ai adus iar satisfacții, Cătălina!”. Și nu e vorba decît de faptul că o junioară, Cătălina Cristea, a devenit campioană europeană la tenis. Gazetarul român se simte din cînd în cînd mandat să suferă sau să se bucure în contul unei țări întregi. ● **DELAȚIUNE.** Constantin Vaeni, ajuns la șefia audiovizualului din rațiuni ce par obscure numai fiindcă sînt mai mult decît străvezii, își prăște colegii la o oră de vîrf, pe canalul 1. Cum delațunea era spre știința președinției, nu înțeleg de ce a trebuit spusă pentru toată națiunea. O explicație ar fi: scri-soarea costă doi poli, dacă o trimiți prin poștă, și nici un leu, dacă o expediezi prin postul personal de televiziune.

● **CAIUS VERSUS ILIESCUS.** Domnul Caius Traianus Dragomir, candidatul la cetrocenie al F.S.N.-ului crede că victoria sa în Convenție indică o victorie în alegerile mari. Rămîne ca în prima apariție televizată purtătorul de interese al domnului Roman să-și expună programul pe schema lui Cazimir Benedictus Ionescu. Era parcă mai simplu cu prim secretari. Așa, oamenilor le ia mîntea foc: ori președinte, ori nimic. ● **INDULCIREA INJURIEI.** Funcționarele unui oficiu poștal din Constanța au refuzat telegrama pe care un grup de cetățeni au adresat-o regelui Mihai I: „Vă mulțumim Majestății că ați refuzat propunerea lichelei de Câmpeanu”. Poștărițele au cerut să fie îndulciti cumva cuvîntul lichea. Există un singur mod de a face asta și anume scriînd: lichea dulce. Sună altfel, nu? ● **VIATĂ TRIPLĂ.** Multă lu-

O nouă gălușcă tip F.S.N.

Cicătelea la recenta Convenție a F.S.N. s-ar fi pus la cale un scenariu conceput de liderul național al partidului respectiv. Conform scenariului, candidatul la cursa prezidențială trebuia să fie domnul Victor Babiuc. Dar, comentează cu mult aplomb și naivitate acea parte a presei care cochetează cu „tehnocrații”, scenariul a fost dejucat de participanții la Convenție, care l-au ales pe domnul Caius Traian Dragomir, pentru că a vorbit mai convingător! Ceea ce vrea să însemne pentru alegătorul nehotărît că una e domnul Petre Roman, cu o evidentă scădere de popularitate, și alta e F.S.N.-ul; se strecoară, iată, ideea că scenariul liderului a fost dejucat. Dați năvală, alegători nehotărîți, și votați-l pe domnul C. T. Dragomir, care este al F.S.N.-ului și nu al lui Petre Roman. Ei bine, de-abia acum e vorba de un scenariu. Cine vrea să înghită gălușca, n-are decît. Noi zicem că tărășenia e cusută cu ață. Că ață e cam invizibilă, e adevărat. Dar e ață, totuși, fiind vorba aici de un scenariu în scenariu. (V.N.).

Cutia cu zvonuri

Camera de comerț a României sprijină candidatura lui Ion Iliescu?

La recenta vizită a președintelui României în Kuweit, a participat, printre alți oameni de afaceri, și președintele Camerei de Comerț a României, dl. Aurel Ghibuțiu. De altfel, era de așteptat o asemenea combinație, avînd în vedere faptul că printre angajații Camerei circulă zvonul că între cei doi președinți ar exista un grad de rudenie. Dl. Ghibuțiu a dezmințit acest zvon, declarîndu-ne: „Nu sînt rudă cu dl. Iliescu, dar aș fi onorat dacă lucrurile ar sta așa. Mai mult decît atît (o fi citînd dl. Ghibuțiu „România Mare”? — n.n.) aș fi onorat să fiu rudă cu președintele României, oricare ar fi acela”. Nu știm ce afaceri s-au încheiat în Kuweit, dar tot la Camera de Comerț se spune că dl. Iliescu l-a invitat pe dl. Ghibuțiu în zona Golfului deoarece Camera sprijină financiar în campania electorală candidatura dlui Iliescu. Și, dacă o sprijină financiar, evident că acest lucru se-ntîmplă și din punct de vedere moral. Vorba aceea: interes pe interes se caută. Se pune, totuși, întrebarea: ce se va întîmpla dacă dl. Iliescu va pierde? Să-și piardă, oare, și dl. Ghibuțiu postul? (M.T.).

Senatorul Aurel Socaci are o cădere psihică?

Martî, 21 iulie a.c., la secția 10 — psihiatrie a spitalului Gh. Marinescu din București a fost internat în stare gravă dl. Aurel Socaci, senator de Baia Mare. Deși era foarte lucid și nu prezenta comportament agitat, dl. senator a fost internat la „supraveghere”, acolo unde se află, după cite cunoaștem, și persoane fără discernămint. Se pare că acest lucru s-a întîmplat deoarece toate sa-

loanele erau ocupate. Printr-un intermediar, dl. Socaci ne-a transmis că este dispus să ne acorde un interviu, numai că, ulterior, Domnia sa a reținut ideea „întrucît nu i s-ar creiona o imagine tocmai plăcută”. Totuși, o cădere psihică, zicem noi, nu este o rușine. Mai ales atunci cînd ești un om politic într-o țară ca România! (M.T.).

Hrușciiov care și-a urcat nevasta pe masă, a pus-o să se dezbrace și, contemplînd-o cu un ochi critic a exclamat: Ce plăcere pot să aibă americanii ăștia cînd se uită la femei goale? (Ninocica Hrușciiova cântărea în jur de 120 kg). ● **DOMNUL BURDUF, DE LA SĂRACI.** La „Cantina centrală” a săracilor (există o ierarhie deci și în sărăcie) se fabrică țuică din compoturile și gemurile primite drept ajutoare. Pe administratorul instituției — care după ce a fost maestru la fabrica de cinescoape a ajuns, urmîndu-și destinul, șef peste supra-caliciilor — îl cheamă Burduf. Oare pe doamna directoare cum o cheamă? Ei bine, nu cum v-ați gîndit dumneavoastră. O cheamă doar Panait. ● **CERERE ȘI OFERTĂ.** La Constanța, „Casa mortuară” nu mai prididește cu eliberarea abonamentelor pentru cazuri de deces. Dat fiind că în România se omoară cu făcălețul, cu bătătorul de știule, cu sapa, cu șurubelnița, cu lingura de ciorbă, cetățenii au devenit exagerat de preocupați de viitorul lor. De viitorul lor pe lumea cealaltă. Nu-i exclus ca graba constanțenilor la serviciile Casei mortuare să

PETRE ROMAN PE URMELE LUI NICU CEAUȘESCU

Se mai poate vorbi — m-a întrebat mai deunăzi un coleg — despre cea mai prăpăstioasă lozincă a alegerilor din 1990, cea cu **Noi nu ne vindem țara?** De ce nu, i-am răspuns, atâta vreme cât se poate demonstra negru pe alb că tocmai cel care a scornit-o a abandonat-o imediat ce s-a ivit prilejul pentru a cheltui, pentru sine, banii țării. Colegul m-a privit cu o oarecare uimire. Și atunci am început: prin martie-aprilie 1990, presa a anunțat că domnul **PETRE ROMAN** este pe cale să încheie un contract cu o firmă din Toulouse, în vederea achiziționării a 3 avioane Airbus. În Germania, unde am făcut o vizită personală, am fost adeseori întrebat cum de-și permite România să cheltuiască o sumă imensă (se vorbea despre vreo 3 miliarde dolari) pentru trei avioane. Chiar nu aveți ce face cu banii?, m-au întrebat cunoștințele mele. Reîntors în țară, am scris un articolăș despre chestiunea respectivă. N-a apărut. Mi s-a spus că nu e momentul (?). M-am documentat ce m-am documentat și la una din conferințele de presă ale domnului Bogdan Baltazar, supranumit zvonerul și răspîndacul guvernului, am întrebat dacă nu cumva ne aflăm în fața proverbului potrivit căruia chelului tichie de mărgăritar îi mai trebuie. Asta era, de bună seamă, o părere. Întrebările de bază au fost — cât costă un aparat Airbus, s-a definitivat sau nu contractul și cine a luat comisionul? Un aparat, mi s-a răspuns, costă cam 700 milioane dolari. Contractul a fost semnat. Nimeni nu a luat nici un dolar comision. „Dar, despre toată chestiunea, a precizat domnul Baltazar, mă voi informa mai amănunțit și voi veni cu noi date.”

Despre cum a scăldat-o domnul Baltazar, a vorbit oarecum mai pe larg BBC-ul. Spre surpriza mea, despre aceste Airbus-uri nu s-a mai prea scris. Sau poate că n-am apucat eu să citesc. **Oricum, o tranzacție fără comision nu există. Cineva a încasat comisionul.** Nu neapărat cel care semnează contractul, respectiv reprezentanții Tarom-ului. Ci

Walter Roman-Neulander: „Cînd vei duce de ripă economia românească, vei fi un adevărat ROMAN!”

mai ales cel care facilitează încheierea unui contract. Și acest personaj, pe rol de misit, poate fi și Petre Roman, cel care, împreună cu domnul Ion Iliescu, au fost beneficiarii primii ai lozincii cu „Noi nu ne vindem țara”. Sigur că da; pot fi contrazis, cum că domnul Petre Roman n-a încasat nici un dolar din acea tranzacție. Cum?! Într-un singur fel: aflînd, chiar de la compania internațională Airbus, la cât s-a ridicat comisionul și în ce cont a fost vărsat acest comision. Un document care, însă, să poată fi verificat sută la sută. Altfel, pînă atunci, rămîne în picioare supoziția că domnul Petre Roman a vîndut banii țării; altfel spus, chiar țara.

Dar ar mai fi ceva de spus:

domnul Petre Roman, în cazul Airbus-urilor, a dus mai departe, de pe alte poziții, o serie de tratative destul de avansate, începute de Nicu Ceaușescu. Afirmația îi aparține domnului senator Sergiu Nicolaescu, care mai știa că partea română obținuse dreptul de a confecționa o serie de subansamble de scăzută dificultate tehnică. Ce l-a determinat pe Nicu Ceaușescu să se ocupe de această uriașă afacere? Comisionul? Ce l-a determinat pe domnul Petre Roman să reia problema? Aceiași lucru: comisionul? Care sînt, în această chestiune, concluziile Comisiei parlamentare care a cercetat guvernarea Roman?

VICTOR NIȚĂ

însemne și o mai bună înțelegere a etapelor trecerii la economia de piață. ● **TATULICI CONTRA AGARICI.** Continuă tatuliciada. Numeroși abonați își exprimă simpatia pentru cunoscutul realizator de emisiuni omagiale inecomode în termeni pe care poșta din Constanța i-ar mai îndulci. Întrebare: dacă Mihai Tatulici afirmă că Paul Agarici „deși invitat (la emisiunea dedicată lui Adrian Păunescu, n.n.) a preferat să se ocupe de găinării”, oare ce va afirma Paul Agarici despre antefirmătorul său? (Completați la nota „Cerere și ofertă”: se ucide cu pixul, cu scuipatul, cu moșicia, cu linguşeala, cu infatuare, se omoară între ei gazetarii și cavavana trece). ● **DEMISIONARUL.** De cîteva luni bune, presa anunță zilnic demisia lui Domokos Geza de la șefia U.D.M.R.-ului. Și tot zilnic se tipăresc știri care dovedesc că vestile referitoare la demisia demnitarului sînt false. E clar: Domokos Geza e o persoană care interesează în cel mai înalt grad opinia publică. E omul cu cea mai lungă demisie din toți cei care și-au făcut campania electorală anunțînd renunțarea la putere.

● **ORANJADĂ DE VERSOIX.** George Stanca, trimisul în Elveția al cotidianului „Evenimentul zilei”, a bătut la poarta vilei lui Mihai I patru pahare de oranjadă și a scris pe chestia asta o pagină de ziar. Un fleac. Despre băuturile răcoritoare servite într-o singură oră în București — kiwi, ananas, oranjadă, coca cola — pot scrie un roman. Un roman de groază cu colite de fermentație care au distrus cupluri fericite, cu constipații care au dus la aminarea unor importante convenții de partid, cu diabeturi fulger și cure de „Furazolidon”. ● **TEHNICA PAȘILOR MICI.** „Clauza”, scrie un confrate, „a mai făcut un pas spre România”. E o veste care te poate înnebuni de bucurie. O fi ajuns măcar pe la München? Deoarece de la München la București e o distanță care, socotită în pași, dă numai dublul ei în metri,

trebuie înființat Partidul Clauzei Naționale. ● **COZMA ȘI PORUMBUL.** „Sînt ca porumbul — declară într-un interviu liderul național al Văii Jiului — cu cît îl sapi, cu atîta crește!” Ce nu pare să bănuiască omul care seamănă cu Eminescu (mai ales cînd e privit din spate) e că porumbul se sapă de trei ori, dar lucrul care contează e tăiatul. Venit în Capitală să-l pîrască pe ministrul Constantinescu pentru că importă cărbune din Ucraina, în vreme ce minierii noștri scoț cărbune în neștire, liderul a avut surpriza să afle că, pe cheiul Dimboviței, colegii săi din 13-15 seamănă carnetele de membri ai P.N.T.-c.d. culese acum doi ani. La carnetele furate în vremea minieradei e invers: întîi se culeg, apoi se seamănă și la urmă se sapă.

TUDOR OCTAVIAN ■

...EVENIMENTE MICI

De necrezut!

Presa interzisă la Bistrița- Năsăud!

● Biroul județean
mass-media aplică
aberantul
proiect de lege
Plătică-Vidovici

Un vânzător de ziare, cam pișicher de felul lui, dropt pentru care nici nu e nevoie, deocamdată, să-i dau numele, mi-a arătat acum cîteva zile un document. L-am citit, am căzut pe gânduri, ba cred că am zis și ceva de dulce, și i-am cerut băiatului să mi-l dea ca să trag un xerox. M-a refuzat categoric, motivînd că documentul nu e pe gratis și că, date fiind divergențele sale cu Flacăra, îl va încredința altei publicații. Noroc că am un ochi destul de format. Am reținut că documentul cu pricina poartă numărul 82 și a fost emis la data de 7 iulie 1992. Emitent — BIROUL MASS-MEDIA AL JUDEȚULUI BISTRIȚA-NĂSAUD, Birou care ține de Comitetul județean pentru învățămînt, cultură, știință, culte etc., care la rîndul lui este: pendinte de Consiliul județean Bistrița-Năsăud. În partea de jos a paginii, două semnături, una sub titulatura de Președinte, DAVID, și o alta, IOSIF RIEDLE, în nu știu ce calitate. Între aceste semnături, o apostilă scrisă cu pix, apostilă potrivit căreia vânzătorul de ziare are dreptul să difuzeze presa în județul cu pricina.

Pînă aici, nimic deosebit. Pare să fie vorba, la urma-urmelor, de o simplă aprobare emisă pe plan local de Biroul mass-media. Ce vrea să fie acest Birou mass-media, n-am prea înțeles. Dacă și în alte județe s-au înființat astfel de Birouri mass-media, nu știu.

Atribuțiile acestui Birou, însă, sînt stupefiant! Precizînd că, potrivit legii nr. 100 și în conformitate cu prevederile constituționale din articolul... paragraful... (scuza-

ți-mă că n-am reținut numerele Legii și articolului din Constituție) se interzice vînzarea pe raza județului a presei pornografice. Foarte bine, mi-am zis, deși ceva-ceva ar mai fi de discutat, cum ar fi, de exemplu, deosebirea între presa pornografică și publicațiile sexy. Pentru că nu am o părere prea bună nici despre una, nici despre cealaltă, mi-am zis că, deocamdată, e o măsură bună. Dar, în virtutea acestui preambul, Biroul mass-media, cu putere dată de Comitetul județean de știință, învățămînt, cultură, culte etc., DECIDE. Chiar așa și scrie, cu litere mari, de o șchioapă: DECIDE. Ceea ce decide se înșiră pe cîteva puncte, din care vânzătorul de ziare — chiar cel care mi-a arătat acest stupefiant document — înțelege (adică i s-a explicat ca atare!) că nu are voie să vîndă în județul respectiv NICI O PUBLICAȚIE înainte de a o prezenta la Biroul mass-media. Dacă România liberă, Adevărul, Tineretul liber, Evenimentul zilei, Curierul Național, sau săptăminala precum Flacăra, Express, Express-Magazin, Zig-Zag, conțin niște articole care, consideră Biroul mass-media, nu sînt acceptabile, respectivele publicații nu pot fi vîndute; ele ar cam intra în categoria de presă... pornografică! Și deci sînt pur și simplu interzise. Ar putea fi vîndute, totuși, dar nu pe stradă, ci neapărat într-un spațiu închis și fără firmă! Cum s-ar zice, nu în vîzul lumii, ci oarecum clandestin. În fapt, documentul în sine, emis cu nr. 82, la data de 3 iulie a.e., ne arată că mult discutatul și denigratul Proiect de lege privind Legea Presei — o ineptie propusă de senatorul Plătică — a început să fie aplicat, deși legislativul nici măcar nu l-a discutat. Un atac mai grosolan la adresa presei, acum, în plină campanie electorală, nici că se putea. Nu în vînzătorii de ziare se lovește, ci în publicațiile care, dacă nu sînt pe placul Biroului mass-media, nu au dreptul să fie vîndute.

CARE ESTE, ÎN ACEASTĂ CHESTIUNE, OPINIA GUVERNULUI? Cine a înființat aceste Birouri județene mass-media? Care sînt atribuțiile acestor Birouri? Iată doar cîteva din întrebările pe care le adresăm, deocamdată.

VICTOR NIȚĂ ■

Un nou tovarăș de drum al F.D.S.N.

Social-democrația dimbovițeană rezervă electoratului noi și noi surprize. Astfel, P.S.D. — Titel Petrescu s-a declarat gata să se alăture F.D.S.N. în actuala campanie electorală. Dl Mircea Stănescu, președintele acestui partid-fantomă, a afirmat cu nedisimulată mîndrie patriotică: „Recunoaștem onestitatea aspirațiilor spre comunism și nicidecum spre social-democrație nu pare a-l tulbura pe dl. Mircea Stănescu.

Același domn preșident a „demascat” cei trei impostori ai social-democrației românești: Petre Roman, Sergiu Cînescu și Lucian Cornescu. Rămîne de văzut cine îl va demasca pe dl Stănescu. Poate Miron Cozma, cu care întretîne legături „frățesti”. Recunoaștem că nu prea înțelegem „cești” cu Lucian Cornescu-Ring, aliat și el de nădejde al președintelui Iliescu. Vom asista la vreo păruială social-democrată, sau cei doi vor fi, pînă la urmă, în celebrul consens?

LUCIAN TUDORANCEA ■

„NU SÎNT EROU, N-AM FOST, DAR NU AM

George Arion : Astăzi dăm curs unei inițiative publicistice pe care noi o socotim de interes deosebit : conferințele de presă de la Flacăra. Invițați vor fi, rînd pe rînd, politicieni, personalități ale științei și culturii, oameni care polarizează într-un anume moment atenția colectivității.

Sîntem în redacția Flacăra. Calendarul arată data de 29 iulie, ceasul indică ora 12,20. Pînă la 13,20 cel care acceptă să fie ținta întrebărilor noastre este domnul **EMIL CONSTANTINESCU** candidatul Convenției Democratice pentru președinția țării. Îmi rezerv dreptul de a deschide eu ostilitățile.

— Domnule profesor, din cite mi-am dat seama sintei structural construit ca un om leal, incapabil de a lovi pe la spate, de a pune la cale mirșavii. Cum credeți că vă veți descurca, avînd firea dvs., în păienjeniișul campaniei electorale în timpul căreia veți suporta, cu siguranță, atacuri, va trebui să răspundeți la acuzații inventate, va fi necesar să vă apărați de urzile unor profesioniști ai dezinformării și calomniei ?

EMIL CONSTANTINESCU : Această problemă mi-am pus-o și eu și cînd mi s-a propus prima dată să reprezint Solidaritatea Universitară în selecția pentru candidatul unic. Am avut un termen de gîndire, de reflecție, de o noapte și o zi, în care mi-am trecut în revistă viața și apoi m-am gîndit cum va fi, ce se va întîmpla dacă voi fi ales să particip la campania prezidențială. Nu a fost o alegere ușoară, fiindcă, așa cum ați sesizat și Dvs., eu vin dintr-un mediu universitar, unde regulile jocului sînt stabilite de secole și nu ies dintr-un anume cadru. Nu ideea de luptă era cea care mi-ar fi putut crea incertitudini, ci maniera, felul în care această luptă se poate duce, așa cum ați spus și dvs. Dar mi-am dat seama că este un moment în care intelectualii, dacă sînt demni de acest nume, trebuie să lupte pentru ideile lor și nu numai să se mărginească să fie de acord, eventual, cu cei care participă la lupta directă, într-un moment în care țara noastră se află într-o criză profundă și este nevoie de cumularea tuturor energilor pentru transformarea ei.

TUDOR OCTAVIAN : Dle profesor, eu am realizat o anchetă printre cei care nu vă dau votul, deci am fost în piețe, printre cei care știu să deosebescă literale, nu să le folosească, și am făcut un test cu diverse întrebări. Întrucît toți politicienii noștri spun că de fapt ei n-ar vrea puterea, dar n-au încotro, îi vrea poporul, ei nu se cramponează de scaun, scaunul îi cere, vă rog să ne spuneți dacă vreți să fiți președinte cu adevărat : realmente dacă vreți să fiți și de ce. A doua întrebare este : de la Decebal încoace, soțiile de președinte s-au numit Elena și sînt chi-

miste. Soția dv. se numește Ileana. E chimistă ?

EMIL CONSTANTINESCU : Nu, e juristă.

TUDOR OCTAVIAN : Este o mare șansă, dacă e juristă. Ați băgat de seamă că electoratul nostru are 51% femei. Ele au dat votul în neștiință lui Iliescu și Roman. Nu credeți că ar fi cazul ca soția dv. să nu stea în umbră, ci să se ocupe de imaginea președintelui, pentru că femeile din România vor să știe cum îi este soția ; adică faptul că soția președintelui e discretă este un punct slab al dlui Iliescu și n-are cum să fie altfel decît discretă pentru că este academician și că este Elena și aceasta este out. Iar a treia întrebare pe care vreau s-o pun este legată de campania activă a președinției. Dl Iliescu are niște servicii foarte bune, chiar de dezinformare. Dv. aveți un medic personal, aveți un om care să vă alcătuiască răspunsurile la întrebări dificile, pentru că singur, 2 luni de-acum înainte, nu cred că veți rezista. Adică v-ați gîndit la o astfel de echipă de oameni activi, pentru că nu va fi o campanie simplă, nu ? Iertați-mi tonul, este cel de piață.

„Nu doresc să fac din soția mea o «first lady». Percepția în România este alta decît în America”

EMIL CONSTANTINESCU : Răspunsul la prima întrebare e clar : nu numai că doresc, dar în momentul de față sînt convins că voi ajunge președinte, fiindcă este un moment în care țara are nevoie de alt fel de politicieni. După ce România va ieși din această situație de criză, și eu sînt convins că va ieși într-o perioadă scurtă, mă voi reîntoarce la meseria și la activitatea mea, din mediul universitar. Este o atitudine normală ; după cum știți, în America, după ce sînt președinte și vicepreședinte, oamenii politici, ajung, ca Eisenhower, rectori ai unor universități. Cred că România va

parcure foarte repede calea spre normalitate democratică.

TUDOR OCTAVIAN : Deci s-ar putea ca dl Iliescu să ajungă... rector ? !

EMIL CONSTANTINESCU : O să ajungă rector dacă va fi ales ! După ce ți-ai încheiat mandatul, trebuie să mai și fii ales, prin vot secret, de către senatele unor universități. În ceea ce privește soția președintelui, aceasta a fost prima întrebare pe care mi-a pus-o imediat după desemnare, la ora 12,30 noaptea, o televiziune americană, și în fața răspunsului meu oarecum negativ a încercat să-mi mai explice o dată ce înseamnă „first lady” și le-am spus că am văzut campania electorală americană și că problema este că percepția în România este alta. Soția mea are o personalitate foarte bine conturată în meseria ei și eu nu am nimic de ascuns. Mă mîndresc cu viața de familie, care este o viață normală. Cu soția am fost coleg de facultate și de grupă la Drept. Am doi copii care sînt studenți. O familie în care lucrurile au decurs toată vremea normal și în bună înțelegere. Soția mea este gata oricînd să se întîlnească cu oricine și chiar să participe alături de mine. Copiii mei vor fi probabil alături de mine, deja la Iași voi merge cu amîndoi, și-au întrerupt vacanța pentru a fi alături de mine. Mizez pe cartea sincerității. Nu încerc să prezint, deși cunosc cum se face o campanie de presă, o altă imagine, decît acela care sînt.

„Sînt păzit de către colegii mei din Asociația 21 Decembrie”

Știu la fel de bine, însă cum se lucrează profesionist aceste lucruri și avînd avantajul sprijinului solidarității universitare și al tuturor colegilor mei, în momentul de față am un staff foarte bine conturat ; am un colectiv, un grup de consilieri, cu specialiști de marcă, practic, în toate domeniile. De-acum, tot ce apare în presă referitor la persoana mea, la contracandidați, este fișat și pus pe calculator.

TUDOR OCTAVIAN : Aveți și securiști ? Tineri sub 40 de ani ?

EMIL CONSTANTINESCU : Pentru partea aceasta unde am fost întrebare cine-mi asigură paza, și în țară și în străinătate, vă pot spune că am găsit o soluție, am fost contactat de conducerea Poliției Române, care mi-a spus că din acest moment ei sînt gata să-mi asigure pază fixă, pază mobilă. Am refuzat, spunînd că aceasta nu se potrivește cu stilul pe care mi l-am imaginat pentru campania mea electorală, stilul unui om care circulă liber. Colegii mei din Asociația 21 Decembrie (eu sînt membru al acestei asociații) s-au oferit să preia ei această pază,

poartă ecusoane cu 21 Decembrie și fiecare este apărat de cine trebuie : statul este apărat de forțele statului, iar eu sînt apărat de cei pe care îi prezint : cel care este aici, lîngă mine, Andrei, e fost student al meu ; a terminat anul trecut și acum lucrează împreună cu noi ; veți putea observa că în general sînt înconjurat de prieteni.

LIVIU TIMBUS : Dle profesor, ați spus la un moment dat că ați meditat asupra vieții dv. V-aș ruga să ne spuneți cine este omul Emil Constantinescu.

EMIL CONSTANTINESCU : E o întrebare dificilă. Nu sînt nici un erou, n-am fost, dar în același timp nu am făcut nimic de care să-mi fie rușine. Singurul compromis pe care l-am făcut este acela de-a intra în partid, în partidul comunist ; am împărtășit, într-un fel, destinul comun al unei mari părți a intelectualilor din universități și institute de cercetări ; dar acest compromis, astăzi se poate vedea acest lucru, a reușit menținerea unei calități a universității românești și a cercetării românești. În România se reușise, după o foarte dură reprimare, o mult mai subtilă presiune, în perioada Ceaușescu, presiune care a condus la ideea inutilității unui gest de rezistență ; am trăit acest lucru în momentul în care dl. Botez și-a declarat deschis dizidența și am putut s-o ascult la Europa Liberă. Lucram în aceeași clădire, în două capete diferite, la geologie nu se știa nimic, m-am dus la matematică și-am întrebat cîțiva colegi, nici ei nu știau. Lui Botez i s-a întrerupt cariera universitară, era un matematician de mare forță și a fost trimis undeva în județul Tulcea și, mă rog, după aceea, au căutat să scape de el. M-am gîndit la eficiența acestor eroi, care prin singularitatea lor au apărut onoarea românilor, dar m-am gîndit și cît de nedrept, în presa străină de pildă, au fost prezentate aceste gesturi ; ce diferență era între oamenii lui Guevara, care, într-adevăr, duceau o rezistență deschisă în munți, dar tricourile cu chipurile lor inundau toată Europa, dădeau interviuri la TV și în presa americană și occidentală, în timp ce dizidenții români își consumau aproape întregul actul lor. Noi, acum, după 2 ani și jumătate, știm încă prea puțin despre amploarea rezistenței armate din munți. Această experiență a vieții mele a început în copilărie, într-un sat de munte (este vorba de Brădet — Nucșoara, zona de la poalele Făgărașului), a continuat apoi la un liceu de tradiție, cum era liceul Bălcescu, fost Brătianu, din Pitești, unde cultura profesorilor care reușiseră să mai rămînă a putut să ne creeze un alt spirit decît cel pe care voia să-l creeze liceul de 10 ani al generației mele, cu cărți traduse din rușește. Apoi mediul universitar și posibilitatea de a mai prinde în universitate o serie de mari profesori, chiar la filologie, unde mă duceam să audiez la Vianu, Călinescu, cu o strictețe care nu o făceam la Facultatea de Drept, au reușit să mă pună în contact cu ceea ce este și rămîne fundamental, cred eu, adică cu o viziune a istoriei și să mă convingă că mai important este să reușescă principiile în care crezi decît să te preocupe de felul în care mutarea unor principii poate să ajute propria ta carieră. Aceasta este și răspunsul la reproșul pe care mulți mi l-au adresat, că nu am fost cunoscut din punct de vedere politic, deși, dacă s-ar fi avut curiozitatea să se discute cu membrii organizațiilor, s-ar fi știut că am fost legat și de formarea Solidarității Universitare și a Alianței Civice, a Convenției Democratice ; dar am preferat să rămîn în umbră, pînă la opțiunea despre care am discutat mai înainte.

EUGEN CHIROVICI : Dle Constantinescu, direct : vom avea sau nu vom avea rege anul acesta ? V-ați întîlnit cu dl. Eagleburger cînd a fost aici ? În cazul unei reveniri în forță a comuniștilor de la Moscova, ce trebuie, concret, să facă România ?

EMIL CONSTANTINESCU : Poziția mea este cunoscută în privința monarhiei și a regelui Mihai. Poporul român va hotărî acest lucru, acesta este punctul meu de vedere ; printr-o exprimare clară, fără echivoc, după o informare prealabilă. Doi : nu m-am întîlnit cu dl. Eagleburger.

FĂCUT NIMIC DE CARE SĂ-MI FIE RUȘINE“

EUGEN CHIROVICI: Nu riscați un pronostic în problema termenului revenirii Suveranului?

EMIL CONSTANTINESCU: Nu.

EUGEN CHIROVICI: A treia întrebare: revenirea comunismului la Moscova, există temeri serioase...

EMIL CONSTANTINESCU: România trebuie să fie capabilă prin stabilitate internă și afirmare fermă a politicii sale internaționale să se integreze într-un sistem de securitate.

VICTOR NIȚĂ: Eu cred că lumea trebuie să știe și ceva omenește despre dv., nu numai politica asta. Vă place sportul?

EMIL CONSTANTINESCU: Da, și l-am practicat. Volei, baschet și atletism.

VICTOR NIȚĂ: Cu ce echipă ți-ai jucat fotbalul?

TUDOR OCTAVIAN: Spuneți Dinamo.

VICTOR NIȚĂ: O piatră parcă este mai veche decât Dumnezeu. Sînteți credincios?

EMIL CONSTANTINESCU: Da.

ION D. GOIA: 1) Care este poziția Dvs. față de situația Covașna — Harghita și dacă ar trebui să se ia măsuri?

2) Care este poziția Dvs. în problema Basarabiei, în problema unificării țării noastre; cum vedeți Dvs. realizarea practică a acestei chestiuni, cum s-o facem?

3) Ne aflăm în plină Olimpiadă și reacția în Spania față de noi a fost dacă nu de ostilitate, în orice caz de indiferență, în loc să fim tratați ca o țară de gîntă latină. De ce credeți, Dvs. că s-a întîmplat așa? Și ce trebuie făcut ea și pe viitor să nu mai fie așa? Vă mulțumesc.

„Noi nu dorim alte teritorii decât cele consfințite în tratatele internaționale“

EMIL CONSTANTINESCU: În ceea ce privește Covașna și Harghita, în timpul în care am efectuat vizita în Occident, nu s-a produs nici un ecou în străinătate; de la venirea în țară am fost preocupat de finalizarea programului economic, de înțelegerea cu sindicatele, astfel încît problema Harghita — Covașna nu am abordat-o; probabil în cursul zilei de azi am să analizez toate conexiunile. Sînt hotărît să nu fac niciodată rabat de la principii, pe considerente electorale.

În cel mai scurt timp o să fiu în măsură să dau un răspuns precis la toate obiecțiile acestor măsuri și poziția mea personală față de aceste lucruri.

În ceea ce privește situația din Basarabia am spus și la cele 4 conferințe de presă pe care le-am avut în Occident, am constatat că în presa lor, în special în presa franceză, problema Basarabiei este prezentată deformat și defavorabil nouă, atît prin trunchierea problemelor, decît în abordarea izolată numai a unor aspecte, cît și prin sursa de informație. Revenind la noi, în momentul în care se trece de la declarații

la măsuri concrete, mai este necesar un lucru: accesul complet la date. Politica internațională se face cu date care se comunică și cu informații pe care le culeg serviciile de informații. În această privință, o critică foarte clară pe care o aduc puterii actuale este aceea că nu a permis accesul conducerii opoziției la informațiile de interes național, așa cum se întîmplă în orice țară democratică. Contactele care au avut loc pînă acum au fost doar la nivelul președintelui, în care s-au adus la cunoștință anumite hotărîri. Consider că în aceste probleme de mare interes național, ca și în cele privind conflictele europene, trebuie ca România să aibă o strategie de lungă durată care să corespundă cu interesele noastre. Or, așa cum s-au desfășurat lucrurile pînă acum, strategia n-a existat. Poziția pe care o am rămîne afirmarea fermă a principiilor, necesitatea unirii acestui vechi pămînt românesc cu țara, a unirii poporului român; noi nu dorim alte teritorii decât cele care ne sînt consfințite în tratatele internaționale unanim recunoscute.

„Național-comunismul a creat ideea că România se găsește în centrul atenției mondiale. Noi am constatat contrariul: lipsa de interes față de România“

A treia întrebare atinge o problemă extraordinar de importantă și aș vrea să-ncep cu un apel adresat și presei, în aceeași idee de schimbare a mentalității, a unor stereotipe mentale: național-comunismul exacerbat din ultimii ani ai perioadei Ceaușescu a creat impresia că România este în centrul atenției mondiale, că poporul român este un popor minunat, peste toate popoarele lumii, că de fapt politica internațională a tuturor țărilor este preocupată de rolul României și de politica internă a României, într-un mod aberant tocmai în momentul în care prestigiul și imaginea României se afundau din ce în ce mai mult. Aceasta a fost situația de la care s-a plecat. Revoluția din decembrie a reușit, ca o flacără, pentru un scurt moment, să plaseze România într-o poziție excepțională de simpatie în toată lumea, dar, tot ca o flacără, aceasta s-a prăbușit imediat, în primul rînd prin manevrele de confiscare a revoluției și prin tot ceea ce reprezintă acum puterea. Imaginea României trebuie reconstruită în străinătate; trebuie să contribuie românii din țară, românii din străinătate și cei care, prin funcțiile lor reprezentative, au datoria să o facă. Am constatat peste tot, cu foarte mare durere, ceea ce aproape toți cei care pleacă în străinătate constată, dar foarte puțini o spun: această lipsă de interes pentru România, care uneori merge pînă la desconsiderare. Îți trebuie un mare curaj să vii și să spui acest adevăr în România, fiindcă există o parte a acestui extremism național și o parte a presei care sprijină în continuare exact politica din ultimii ani ai lui Ceaușescu. Avem nevoie să ne autodefinim din nou ca națiune, să ne recucerim istoria și să oferim un nou tip de discurs, realist, echilibrat, democratic și nu un discurs demagogic și fanfaron.

„În industrie trebuie realizată o privatizare reală și rapidă“

AL. PĂSĂRIN: Vă voi pune trei întrebări: cum vedeți revigorarea industriei și a agriculturii mici și mari, dacă veți fi ales președinte, ce amendamente ați aduce Constituției și, trei, pe cine veți alege prim-ministru?

EMIL CONSTANTINESCU: Vreau să știu dacă această întîlnire este prima sau ultima, pentru că, așa cum se pre-

zintă ea, pare că este ultima, întrucît văd că-mi puneți și întrebări pe care mi le-ați putea pune după 27 septembrie! N-a mai rămas nimic neatacat! Este foarte dificil să vă răspund scurt despre industrie și agricultură. Am să încerc. În ceea ce privește industria, trebuie realizată o privatizare reală și rapidă. Trebuie separate foarte clar problemele rezolvării giganților industriali de problema unităților industriale care pot fi rentabilizate rapid. Avem soluții în program concrete și clare: reconstrucția marilor giganți, problema investițiilor străine pentru aceasta, dezvoltarea întreprinderilor mici și mijlocii, care pot preluea forța de muncă disponibilizată din reconstrucția giganților industriali, în special a celor energofagi.

„În agricultură, puterea înfăptuiește acum, în ultimele momente, o nouă crimă“

În ceea ce privește agricultura, privatizarea trebuie dusă pînă la capăt prin drepturile de proprietate. În nici un caz, în premieră vă pot spune acum, nu admit, ceea ce se încearcă subteran în momentul de față, de a se da drepturi de proprietate colective! Este o nouă crimă pe care puterea încearcă s-o plaseze în ultimele momente! Ea va duce la crime REALE. În momentul de față așa ce va se pregătește! În același timp, trebuie completată privatizarea prin aceea a marilor unități agricole, de stat care s-au dovedit că nu sînt funcționale, trebuie rezolvată problema utilajelor agricole, care în momentul de față au condus la un blocaj total în zonele de cîmpie, prin creșterea prețurilor și imposibilitatea țăranilor de a plăti; s-a ajuns la crearea unei situații dramatice, care ne-a transformat din foști mari exportatori de produse agricole în situația penibilă de importatori. Trebuie rezolvată, imediat (și am soluții clare și chiar am stabilit contacte), problema creditului agricol, un credit în care statul trebuie să intervină, în colaborare cu băncile, pentru asigurarea unor dobînzii foarte scăzute, pentru ca țăranii să-și poată plăti costul operațiunilor agricole. Toate aceste probleme nu pot fi înțelese fără o clară reformă legislativă, fiindcă ceea ce se întîmplă acum la noi este inadmisibil, menținerea, în cea mai mare măsură, a vechilor legislații. Dacă lucrurile vor continua așa, nu vom reuși să realizăm decît un sir lung de procese, în situația în care și instituțiile juridice joacă un rol de frînă. Trebuie desființată, procuratura, care este o instituție stalinistă tipică, capabilă să blocheze, cum s-a dovedit în doi ani și jumătate, orice încercare de a se stabili responsabilitățile într-o serie de acte foarte grave și care permite, într-un mod aproape ridicol, forurilor executive să se debaraseze de răspunderea pe care o au, invocînd separația puterilor în stat, care în momentul de față, nu funcționează la parametrii normali.

În ceea ce privește amendamentele la Constituție, acestea revin Parlamentului. Și chiar în acele situații în care președintele are dreptul la inițiativă, eu mi-am exprimat poziția: doresc să autolimitz prerogativele prezidențiale, în favoarea creșterii prerogativelor puterii legislative și puterii judecătorești. Președintele este încă perceput ca un

fel de părinte al națiunii, ceea ce este incompatibil cu un stat de drept.

În ceea ce privește primul ministru, la calitățile lui m-am gîndit, fiindcă numirea este singurul lucru pe care poate să-l facă președintele. În orice caz, primul ministru trebuie să întrunească trei calități absolut necesare: caracter, fermitate și competență; nu atît în sensul de a se pricepe la orice, dar a fi competent într-un domeniu îi permite să aprecieze competențele celorlalți din alte domenii.

ROXANA MANOLESCU: Există cineva în staff-ul dv. care să vă creeze întrebări dificile, pentru ca în felul acesta să preîntîmpinați surpriza?

EMIL CONSTANTINESCU: S-a pus problema, dar eu nu am luat-o încă în considerare, pentru că presa mi-a pus numai întrebări dificile!

ROXANA MANOLESCU: Vă întrebă cineva cine cîntă în casa dv., cocoșul sau găina (pentru că de asta depinde cum va vota acel 51%)? Are vreo influență asupra dv. soția?

EMIL CONSTANTINESCU: La noi lucrurile sînt împărțite. Soția mea ia hotărîri în toate problemele de detaliu și cu în cele esențiale.

ROXANA MANOLESCU: Și, în sfîrșit, s-au făcut deja apropieri între dv. și Caius Dragomir, care e intelectual și purtător de barbișon; între dv. și Viorel Salăgean, ca fost secretar de la... Cum vă puteți întru că acestea vor apărea în permanență ca atac împotriva dv.?

EMIL CONSTANTINESCU: Fiecare trebuie să-și dovedească valoarea lui și faptul că sînt mai mulți alergători în aceeași cursă, pe mine mă avantajează. Pînă acum am cîștigat în curse dificile cu alergători de calitate. Singurul lucru care mă sperie și pe care l-am evitat întotdeauna a fost să am adversari slabi.

ELENA GRECESCU: În ce limbă trebuie să se predica istoria și geografia, indiferent de școli?

EMIL CONSTANTINESCU: În limba română.

GEORGE ARION: Ultima întrebare imi aparține: ne permiteți să facem un fotoreportaj la dv. acasă?

EMIL CONSTANTINESCU: Sigur că da.

GEORGE ARION: Cu cine iau legătura?

EMIL CONSTANTINESCU: Cu soția.

GEORGE ARION: Vă mulțumim.

**Azi la
Flacăra,
poimiine la
Timișoara,
apoi în
toată țara**

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

ECONOMIE

260 lei kilogramul pe Calea Moșilor, 235 la Piața Unirii: un preț aberant pentru un aliment zilnic precum zahărul. Am încercat să mergem pe firul unuia din motivele care duc la criza fără precedent a zahărului; am ajuns la fabrica din Urziceni „S.C. Cristal” care nu mai produce de mult timp zahăr; deși are utilaje și mașini franțuzești ce au costat o avere; deși se bucură de o producție de sfeclă din cele mai faste. În ianuarie '92 intra în faliment... lefurile.

Fabrica avea o capacitate de producție de 30.000 tone de zahăr. Ceea ce reprezintă consumul pe o lună pentru întreaga populație a României! Poate că întreprinderea ar părea

rului Theodor Stolojan. Acesta a numit personal o comisie care să cerceteze și să tragă la răspundere vinovații. Ea a stabilit și alte cauze ce stau la baza astronomicelor pierderi, care totalizează 133 milioane lei (!). Din punct de vedere tehnic, întreprinderea a fost slab pregătită. Inginerul-șef Maxim nici nu a consemnat în vreun proces verbal al Consiliului de Administrație greutățile cu care se confruntă. Domnul Preda, șeful Inspecției de Stat de la Guvern, le-a promis amândurora că fără proces penal nu scapă (nici ex-directorul, nici ex-inginerul-șef). Părerea directorului actual este că „fostul director și fostul inginer-șef sînt ținuți în brațe” de undeva de mai sus: centrala Zaharom, D.I.A., Ministerul Agriculturii. Dar odăta ce a „intrat pe fir” prim-ministrul T. Stolojan, se pare că „nu prea mai e loc de n-tors”. Fabrica mai are în circă și plata unor datorii uriașe (printre altele, utilajele franceze aduse la rețehnologizare au costat 420 milioane lei în 1990, cînd francul era 7 lei, adică 60 de milioane de franci). ■ **VA ACORDA BANCA AGRICOLĂ ÎMPRUMUT?** Ci-

Investitori străini

„ENERGIA UMANĂ-CEA MAI IMPORTANTĂ REZERVĂ”

Interviu cu domnul PHILIP ANASTASIADIS, directorul firmei „DELTA AIRLINES”

— Sînteți o firmă prosperă, care este secretul?

— Știm ce vrem. Ne facem planurile cum se cuvine, cumpărăm echipamente bune, investim și ne extindem după proiecte bine gîndite. De, un real succes pentru firmă sînt și angajații noștri, aleși după criterii strict profesionale. Acestea sînt secretele prosperității DELTEI, la care mai adăugăm renovare, modernizare, facilități care ne permit menținerea clienților, mulțumiți că le oferim un serviciu perfect.

— Există vreo legătură între procesul PANAM-ului și DELTA?

— Să fie foarte clar, cînd PANAM-ul s-a decis să-și vîndă DELTEI drepturile, a fost o simplă tranzacție. Au vîndut, am cumpărat. S-a terminat. DELTA nu are nici o legătură cu procesul împotriva PANAM-ului. Sînt două lucruri separate. DELTA este DELTA, PANAM-ul a fost și este PANAM.

— Care credeți că sînt trăsăturile indispensabile ale cuiva pehtru a reuși în afaceri?

— Înțelegerea dintre oameni și cunoașterea nevoilor lor. Apoi e necesar să fii un bun analist, să-ți pui corect

planurile de lucru în aplicare, să știi cînd și cum să te extinzi, să-ți folosești puterea corect. Dacă poți produce cu zece oameni un milion și ai douăzeci de oameni, n-are rost să-i alungi pe ceilalți zece, ci e bine să-i păstrezi și să produci cu douăzeci de oameni trei milioane. Deci nu trebuie risipite resursele, mai ales cele umane, ci trebuie folosite eficient și corect, neapărat corect. E necesar ca oamenii să fie retribuiți just, după nivelul de pregătire, pricepere și hărnicia fiecăruia, altfel îi pierzi; or, energia umană este cea mai prețioasă peste tot, în țările dezvoltate. Acestea sînt secretele reușitei în afaceri.

— Ce dificultăți întâmpinați în activitatea dumneavoastră?

— Toate firmele străine au probleme în România. Există

o frustrare din cauza birocrăției excesive. Investitorii străini care vin în țară, nu vin cu gîndul să fure, așa cum se tem unii, ci vor să participe la dezvoltarea economiei românești. E adevărat, sînt cîțiva care vin aici să facă bani și să plece. Pe de altă parte, chiar printre cetățenii acestei țări există numeroși oportuniști, preocupați doar de micul lor interes, fără să le pese dacă prin acțiunile lor fac rău poporului român.

— Deci, cum vedeți dumneavoastră ieșirea României din impasul economic în care se află?

— Poporul român, prin natura lui, este foarte inteligent. De asemenea, standardul de educație e foarte înalt, dar apatia care a fost inoculată populației atîția ani (nu vrem să facem politică și nu arătăm cu degetul spre nimeni) s-a dezvoltat ca o pădure virgină. Un rol important în ieșirea din impas trebuie să-l ocupe tinerii, dar ei trebuie educați să vadă lucrurile într-o nouă perspectivă. Trebuie să deloc neglijabile în rezolvarea problemelor României sînt reformele monetare, economice în general, unele existente deja. Fără acestea, oamenii simpli vor avea de suferit mai mult decît au suferit. Dar eu sper că timpul — care este medicul multor lucruri — le va rezolva pe toate, însă nu trebuie să-l lăsăm să treacă fără a ne folosi de el.

NASTASIA MANIU ■

Cronica falimentului

MAFIA ZAHĂRULUI

o „victimă ușoară” a perioadei de tranziție: Nu e așa. Deplasîndu-ne la fața locului, l-am interpellat pe actualul director al societății, inginerul Dinu Florin, dar și pe alții. ■ **SABOTAJ SAU INTERES PERSONAL?** Pînă la revoluție fabrica lucrase mai bine. În '90 lucrurile au mers prost. Surprinzător (poate doar pentru cei neavizați), Centrala Zahărului n-a tras pe nimeni la răspundere atunci.

Din activitățile de producție ale anului trecut s-au obținut... pierderi. Cine a condus fabrica în acest timp? Directorul, Amet Talat și inginerul-șef, Marin Maxim, au fost găsiți vinovați (fără îndoială!) de trîmșișii Departamentului Industriei Alimentare. Au fost demisi imediat, inginerul-șef Maxim rămînînd încă, în fabrică, în funcția de inginer tehnolog. Celălalt „protagonist” care a tîrît spre faliment (nu cumva din interes, în mod premeditat?) fabrica, ex-directorul Amet Talat, a fost, după regula promovării incompetențelor (tipic comunistă), „aruncat” în sus: angajat la S.C. Zaharom, fosta centrală a zahărului. ■ **INTRĂ „PE FIR” PRIM-MINISTRUL STOLOJAN.** Afacerea a ajuns și la cabinetul premie-

fra totală a datoriilor: peste 1 miliard lei!!! Conducerea actuală a fabricii a solicitat Băncii Agricole un împrumut de 100—150 milioane lei, pe care aceasta l-a refuzat deoarece nu ar fi putut fi acoperit din beneficiile producției viitoare. S-a recomandat, la un moment dat, ca fabrica să fie descompusă și vîndută, inclusiv terenul înșămîntat și utilajele franțuzești, iar zahărul să fie luat din import pe dolari!

Între timp, banca a revenit asupra deciziei. Curînd, se vor semna acreditările necesare primirii de credite. Din prima decadă a lunii septembrie, fabrica va începe să producă zahăr.

Morala „fabulei” e simplă: O întreprindere de stat, tipic comunistă, a dat faliment. Statul îi dă credit (că banca tot a statului este); adică statul își acoperă falimentul cu banii noștri (pentru că banca statului a luat banii de la noi și zice că-s ai ei). Iar întreprinderea, fiți siguri, va produce în continuare... faliment. Dacă vreți zahăr, așteptați... importul! Între timp, mafia comunistă e ocupată pînă peste cap cu privatizarea...

MIHAIL GĂLĂȚANU ■

O NOUĂ GALERIE DE ARTĂ ÎN BUCUREȘTI

Miercuri seara, 29 iulie, în Bd. Dacia 114—116, a fost inaugurat cel de-al patrulea magazin Coleus, de astă dată o galerie de artă contemporană.

În nota obișnuită a casei, de eleganță și amabilitate, s-au întîlnit personalități politice, culturale și, bineînțeles, din lumea afacerilor.

Cu acest prilej a fost făcută cunoscută și existența Fundației Coleus ce își propune protejarea, conservarea, restaurarea și punerea în valoare a patrimoniului cultural românesc; de asemenea, ajutorarea copiilor români.

ROXANA MANOLESCU ■

Legile tranziției

Guvernul calcă legile și nu ne lasă să muncim!

- APROAPE 10 MILIOANE DE SĂRACI
- OR FI MAI BOGAȚI CEILALȚI?

Institutul pentru Cercetarea Calității Vieții, pendinte de Academia României, ne-a anunțat recent că 42 la sută din populația țării trăiește în pragul sărăciei. Transpus în cifre, acest procent înseamnă 9,9 milioane persoane.

În mod firesc și necesar se naște următoarea întrebare: cine poartă răspunderea pentru această situație catastrofală? Există două răspunsuri. Extrema stîngă va răspunde în cor că de vină este trecerea la economia de piață (minți infierbîntate de nostalgia marxist-leninist-stalinistă se și gîndesc la un proces al capitalismului în România!). Celălalt răspuns — pe care noi îl credem echilibrat și pertinent — consideră răspunzătoare pentru deprecierea peste măsură a nivelului nostru de trai strategia economică a guvernelor Roman și Stolojan. Este vorba de modalitatea concretă și nu de ritmurile trecerii la o economie de tip concurențial.

Pentru a nu pluti în generalități să spunem că însăși Constituția României conține reglementări prin care executivul este obligat să asigure populației un nivel de trai decent, civilizat. Ceea ce din nefericire nu se întîmplă.

În decembrie 1990 Parlamentul României adopta Legea privind cumulusul de funcții, oferind posibilitatea unor câștiguri suplimentare, prin prestarea a două sau mai multe activități în paralel.

Legea nr. 58/1992 reglementează aplicarea unui impozit majorat cu 100 la sută pentru veniturile suplimentare obținute de următoarele categorii de salariați: Președintele României, personalul aferent instituției prezidențiale, Guvernul, celelalte organe executive, senatori, deputați, aparaturii Parlamentului României,

personalul din cadrul puterii judecătorești. Lîmpede și clar!

Dar iată că, recent, Ministerul Economiei și Finanțelor, în consens deplin cu Ministerul Muncii și Protecției Sociale, emană așa-zise „Precizări” privind aplicarea Legii nr. 58/1992. „Precizările” precizează la punctul 1, alineatul 4 că IMPOZITUL MAJORAT CU 100 LA SUTĂ SE APLICĂ VENITURILOR SUPPLEMENTARE REALIZATE DE PERSONE CARE OBTIN ASTFEL DE VENITURI DE LA REGII AUTONOME, SOCIE-

TĂȚI COMERCIALE, ORGANIZAȚII OBȘTEȘTI SAU ALȚI AGENȚI ECONOMICI, INDIFERENT DE FORMA DE PROPRIETATE.

Aceste „precizări” sînt neconstituționale, pentru că numai Parlamentul poate stabili și modifica prin lege taxe și impozite, nu și organele puterii executive (în cazul de față cele două ministere). Așteptăm reacția promptă și univocă a Curții Constituționale, care este OBLIGATĂ să se autosesizeze de orice încălcare a legii fundamentale a țării.

Dacă vor fi aplicate, „Precizările” la Legea nr. 58/1992 nu vor face decît să contribuie la accentuarea procesului de pauperizare a populației, prin descurajarea unor activități și venituri suplimentare. Agenții economici vor fi în imposibilitatea de a efectua astfel de plăți și se vor vedea nevoiți să-și restrîngă activitatea.

Această acțiune, alături de emiterii ilegale a certificatelor de proprietate, cit și iminenței cercetări penale a unor dintre membrii actualului guvern, creează imaginea unui executiv incompetent și care calcă legile. Așteptăm răspunsul guvernului la poziția noastră.

LUCIAN TUDORANCEA ■

ION RAȚIU ÎNVINDE MINISTERUL DE INTERNE!

În perioada 13-15 iunie 1990 și casa dlui. Ion Rațiu a fost devastată. Nu numai că i s-a distrus mobila din casă, dar i s-au furat și 100.000 dolari. După un proces care a durat un timp nepermis de lung, Ministerul de Interne este obligat să întoarcă banii. Dar dacă dl. Ion Rațiu nu era parlamentar, ci un muritor de rând, ca noi, i s-ar mai fi făcut oare dreptate?

Mulți dintre cititorii noștri ne roagă cu insistență să revenim asupra unor anchete, pentru a nu le lăsa în coadă de pește, deci nerezolvate ori rezolvate formal.

În anchetele noastre **DOLARIILOR LUI RAȚIU ȘI ION RAȚIU ÎMPOTRIVA MINISTERULUI DE INTERNE!** dezvăluim periplul juridic al unui dosar penal (nr. 4270/1990), având ca părți aflate în proces penal pe Ion Rațiu și Ministerul de Interne. Dosarul a fost plimbat de la o instanță la alta (Judecătoria Sectorului 1 București, Tribunalul Militar al municipiului București, Curtea Supremă de Justiție, secția militară ș.a.). De acest dosar s-au ferit toți, ca dracul de tămâie. De ce? Vom vedea imediat.

Cu oarecare satisfacție am aflat că recent s-a dat soluția finală — care va fi, într-adevăr, finală și definitivă? — în acest dosar, care a luat drumul peregrinării nejustificate, dar și al ingerințelor de tot felul. Acest joc de-a șoarecele și pisica justiției, în care nu se știa dacă șoarecele este de la Interne și pisica de la Procuratura Militară, a durat mai bine de doi ani. Subliniam atunci și o subliniem și acum, cu reală mîhnire, cu indescritibilă amă-

rațiune, că dacă unui candidat la președinția țării, dacă unui parlamentar într-un stat socotit de drept și într-o justiție care se vrea neînhamată la cheremul puterii i se întâmplă așa ceva, atunci nouă, muritorilor de rând, ni se poate întâmpla orice! Nu de puține ori s-a compromis justiția română ca în perioada postdecembristă. Nici apele Iordanului nu-i mai spală păcatele.

Reamintim cititorilor noștri măcar cîteva date sumare despre cazul „în speță”, cum spun specialiștii. Cu ocazia mineriadei din 13-15 iunie 1990, dlui Ion Rațiu i-a fost devastată și zăbovită casa din Armîndeni nr. 4, București. N-a rămas picior de scaun... nefructurat. Cu acel prilej i s-au furat omului, din casă 100.000 dolari. După derularea evenimentelor, un dosar penal a intrat pe rol. Printre făptașii principali s-au dovedit a fi, pe post de tampon, **minerul Petre Danciu** din Valea Jiului și două cadre militare active din cadrul M.I. Este vorba despre **lt. col. Ion Nicolae** și **pl. adj. Cornel Dumitrescu**, din cadrul UM 0215 București. Pînă aici lucrurile par clare. Din umbră au fost și alții, Ordinele

SCRISE de acțiune le-au dat alte mărimi înstelate, care privegheau din umbră.

Cum era de așteptat de altfel, dl. Ion Rațiu nu l-a dat în judecată pe minerul rătăcitor din Valea Plîngerii noastre, ci Ministerul de Interne. Avocatul Mihai Gliga și-a intrat în rol, căci dl. Rațiu n-a putut participa efectiv la toate înfățișările, la toate termenele, aminate și răsăvîinate, în mod voit și tendențios. Erau solicitați alți și alți martori, în special din cadrul M.I., care erau plecați, invariabil, „în misiune”.

Conform unor elementare uzanțe, cei doi ofițeri activi, au fost arestați pe data de 11 august 1991. Într-o primă fază, le-au zburat galoanele câștigate pe nemuncă și pe necinste. În a doua fază au fost sfătuiți să-și țină gura, căci s-ar putea să scape, dacă nu basma curată, măcar basma cu buline. Consilierul juridic C. Voinea de la M.I. face eforturi de-a dreptul supraomenești să scoată ministerul împricinat dintr-o așa potlogărie juridică. Prin toate tertipurile, dar mai ales prin procurorii militari, dl. Voinea încearcă să salveze M.I.-ul de „calitate procesuală”. De parcă acei doi ofițeri activi n-ar fi primit ordine ci s-ar fi dus de capul lor direct la casa lui Rațiu și la punguța cu bani. De parcă acei doi ofițeri ar fi lucrat la o gogoșerie sătească, privatizată, iar nu la M.I.! Nu discutăm aici și acum inge-

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

rințele secțiilor militare de pe lângă Procuratura Generală și Curtea Supremă de Justiție. Subiectul îl vom aborda cu alt prilej. Dar, cert lucru, multe dintre machiavelismele postrevoluționare s-au făcut sub directă lor observație și răspundere, ba chiar sub îndrumarea lor suspectă și incorectă.

Revenim la cele patru „excursii” ale minerilor, pentru că ele au adus mari daune țării, iar păpușarii tembela se fac, de bună seamă, că nu pricep asta; vor să ne aducă din nou la stadiul de turmă puțin vorbitoare. Prin urmare, s-au organizat acțiuni de tilhărie, de jaf, bătaie bestială, victimizare de persoane, ucideri de tineri nevinovați. Acțiuni bestiale, abominabile, dirijate și concertate de aceleași mîini pretins-revoluționare și medaliate pe daiboj. Acum nu mai este pentru nimeni nici un secret cine anume i-a chemat pe mineri și cine anume le-a răspuns, la minecuiță scurtă, din balcoane prezidențiale! Aceleași surse bine informate spun acum, în preajma noilor alegeri prezidențiale și legislative, că dacă nu iese Iliescu ne putem aștepta la a cincea mineriadă.

Revenind la subiect, la acest caz limpede ca și cerul înalt, senin, de vară, aflăm, cu plăcută surprindere, că s-a dat sentința definitivă! Inatacabilă! În procesul de tilhărie și furtișag calificat, dl. Rațiu a învins Ministerul de Interne! Mare lucru, domnii mei! Căpățînile bine informate spun că dl. ministru Victor Babiuc nu este prea străin de această stratagemă. În sensul că vrea să pună capăt mascaradei juridice! Și bine face. Dlui Rațiu i se vor înmîna acei 80.000 dolari, preschimbați în lei. Despre diferența de 20.000 dolari nu se suflă o vorbă! Dacă facem un calcul simplu, transformînd dolarii în lei la cursul actual (360 lei dolarul S.U.A.), ne vom da seama că dl. Rațiu are cu ce să-și petreacă vacanța la Londra, numai că leii noștri pîrliți nu au căutare acolo, pe malul Tamisei.

Bucuroși de izbîndă, avocatul apărării, dl. Mihail Gliga, pune pe tapet și problema celor 20.000 dolari. La restaurantul „Miorița” din capitală s-a împărțit prada și s-a

dat și banchet mare, cu lăutari. Unii dintre martori au spus, deslușit, că la bairam a fost prezent și colonelul Tache. Ce rol a jucat el din umbră? Gurile rele spun că unii dintre împricinații la mineriadă și-au deschis deja boutique-uri babane. Nici o problemă, cei doi ofițeri derobați de haina cu galoane vor avea, categoric, unde să muncească. În unitățile cu stele, conduse de către înstelăți în rezervă și de alții (deosebit de) activi pe diverse țărmuri, în special acela politic, în fierbere.

Scandalul dlui Rațiu, de la „TIPOREX”, cu fostul administrator Ion Rodean, intră cam pe același calapod. Adică, vedeți, oameni buni, dacă Rațiu n-a putut conduce o ti-pografie, dacă Manolescu a falimentat o revistă, cum pot ei conduce o țară? Așa spun băieții cu stele sub rever și pistolul la obînc. Or, turma aceasta de patrihoți, tocmai Rațiu și Manolescu o pot stăvili. Eradicarea trebuie să fie totală și deplină și trebuie începută tocmai de la acele înalte structuri neocomuniste amintite mai sus. Între timp, scandalul de la „TIPOREX” riscă să alunece într-un nou proces penal suigeneris. E o manevră? E un nou și abil scenariu? Cine poate ști? Scenariștii noștri promoscoviști numai la asta se pricep! Pot să tirască țara într-un nou scenariu înșingurat și îndoliat, dacă nu le ies pasiențele la noile alegeri prezidențiale și legislative. Mă tem însă că unii vor rămîne cu buzele umflate și cu scenariile la purtător. Alții vor rămîne pe drumuri străine; înțelegeți dvs bine că mă refer la careul lor de fugă în străinătate. Căci vremea judecății drepte, civile și creștine, nu este prea departe, chiar dacă unii dintre aceștia nu cred nici în judecata de pe pămînt, nici în judecata de apoi. Nici pentru unii, nici pentru alții dintre acești scenariști tălîmbi, vremea judecății nu este prea îndepărtată. Pentru că ei și numai ei, prin scenariile lor stupide și imunde; au îndoliat țara. Lupta lor malefică pentru putere lasă în urmă victime nevinovate. Iar acțiunile lor mișcave sînt îndreptate împotriva interesului național și a răbdurii noastre popor.

DORIN SĂLĂJAN

Aventuri din epoca de aur

ȘOBOLANUL ROȘU LA CASA ALBĂ

Sintem la Casa Albă unde pigmeul autocrat s-a grăbit să întoarcă președintelui Nixon vizita pe care acesta a făcut-o mai devreme în România. Trufaș, dar chinuit de complexe parvenitului, ucenicul de cizmar, încoronat ca rege comunist, stă față în față cu cel mai important om al planetei. Ca întotdeauna, în fața marilor șefi de state, curajul i s-a dizolvat într-un suris strîmb și o gestică dezarticulată. De cea-

laltă parte, Richard Nixon, actor desăvirșit, suride după toate legile protocolului. În plan secund, machiavelicul Henry Kissinger nu se ferește să-și dezvăluie disprețul funciar pentru țărânoii din Balcani. În stînga imaginii, păstrînd distanța dictată de partid, mărunț, neînsemnat, ministrul de externe al României.

Magic !

A fost mai întâi seara catalană magică a festivității de deschidere, unanim apreciată drept cea mai frumoasă inaugurare olimpică din toate timpurile. Acum când ea este deja o amintire (dar ce amintire !), parcă am văzut un film în care efectele speciale au fost realizate de Steven Spielberg, imaginea a fost „semnată” de Luchino Visconti, maiestruozitatea ne-a amintit de Bertolucci, sentimentalismul de Truffaut, o echipă de regizori care poate fi denumită ca și echipa americană de baschet: „Dream Team” (echipa de vis). Dar, filmul oficial al Jocurilor Olimpice de la Barcelona a fost încredințat spre realizare, normal, unui regizor spaniol — celebrul Carlos Saura și se va numi „Maraton: flăcările păcii”. El ne va descrie aventurile a patru alergători din epoci diferite, din secolul V înaintea erei noastre până în anul 1992 al erei moderne. Cei patru vor fi: Filipide — participant la bătălia de la Marathon dintre atenieni și persi (anul 490 î.e.n.), Spiridon Louis — învingător la primele jocuri olimpice moderne în 1896 și două ilustre alergătoare contemporane, americana Francie Larrieu Smith și japoneza Kiromi Tamiguchi — participante la Barcelona.

După „seara magică”, al cărei cost (3 000 milioane de pesetas pentru 3 ore de spectacol, ceea ce înseamnă aproximativ 31 milioane de pesetas minutul) reprezintă o avere, am fost proiectați direct în lumina competițiilor olimpice.

Tot o competiție, cu mai mulți concurenți decât vă închipuiți, a fost și cea pentru desemnarea ultimului schimb al stafetei flăcării olimpice. Pentru intruchiparea acestui personaj simbolic, au emis pretenții José Luis Dorste Planco, învingătorul olimpic la yachting, la Seul în 1988, Blanca Fernandez Ochoa — schioare medaliată la Albertville și Jordi Llopert — mărșăluitor, primul medaliat olimpic din istoria atletismului spaniol. Se mai vorbea și de tenismăna Arantxa Sanchez-Vicario. S-au făcut chiar și pariuri. Pentru ea până la urmă, la fel ca la Albertville, unde apariția ex-fotbalistului Michel Platini, ca ultim purtător de flăcără a fost o mare surpriză (ținută secret până în ultimul moment), și aici surpriza a fost evasi-totală, în acest „rol” apărind un fel de Platini al baschetului spaniol — Juan Antonio San Epifanio. „Epi ! Epi ! Epi !”, au scandat spectatori acestui „rege” barcelonez, vicecampion olimpic la Los Angeles în 1984. „Epi” a traversat mulțimea de sportivi din mijlocul stadionului și s-a oprit lângă arcașul de 37 ani Antonio Rebollo, medaliat la J.O.

ale handicapatilor ! Arcașul făcuse 1 000 de încercări (repetiții) pentru a trimite săgeata aprinsă în cupa situată la 32 m înălțime. La repetiția generală, încercarea a eșuat, săgeata trecând pe deasupra cupei ! Dar, la „ora H”, a reușit ! De atunci, simbolul olimpismului — flăcără — luminează nopțile barceloneze la fel de frumos ca „seara magică” din 25 iulie 1992.

A urmat magia baschetului (în rolurile principale „Magic” Johnson și ai săi coechipieri), tribunele arenei de baschet fiind luate cu asalt chiar și când „Magic” a jucat cu angolezii ! De fapt, în preajma arenei de baschet s-a înregistrat, deocamdată, „recordul” de vânzare a biletelor cu suprapreț (nu-l dezvălui, ca să nu dau idei „specialiștilor” noștri în asemenea afaceri). Toate au fost bune și frumoase în „seara magică” de 25 iulie, cu excepția unui stop cardiac în urma căruia și-a pierdut viața, chiar în tribună, tatăl înotătorului american Ron Karnaugh, dl. Peter Karnaugh — 60 de ani. A fost prima victimă a Jocurilor Olimpice. Să sperăm că nu vor mai fi și altele, deși tribunele din tuburi metalice ale piscinei sunt construite și amplasate de aceeași societate de construcții care s-a făcut vinovată recent de prăbușirea tribunei de pe stadionul de fotbal din Bastia.

În a doua săptămână olimpică, „magică” va fi concursul de atletism.

Pentru delegația României, seara de marți, 28 iulie, a fost într-adevăr magică. Atunci, componentele echipei de gimnastică au dus o luptă epuizantă cu sportivele americane, în fața cărora și-au luat o strălucită revanșă după Mondialele de la Indianapolis. Tinerele și talentatele noastre sportive au cucerit nu numai medaliile de argint, ci și admirația spectatorilor din Palau „Sant Jordi” cit și a milioanele de telespectatori din întreaga lume pentru evoluția lor de înaltă ținută tehnică și spectaculară.

Magică ar fi fost și seara de joi, 30 iulie, dacă în concursul individual compus la gimnastică, Lavinia Miloșovici nu ar fi fost dețronată de pe primul loc la ultima rotație pe aparate ! Astfel, ea a obținut, totuși, medalia de bronz, urcând din nou pe podium, după ce câștigase „argintul” pe echipa. Continuăm să așteptăm iepurele de aur, care cine știe de unde va sări ? Poate în concursul pe aparate, în care aceeași Lavinia este calificată în toate cele patru finale, dublată de altă concurentă română.

CRISTIAN ȚOPESCU ■

FLACAR

OLIMPE

COBI TRANSMISI

Lavinia Miloșovici

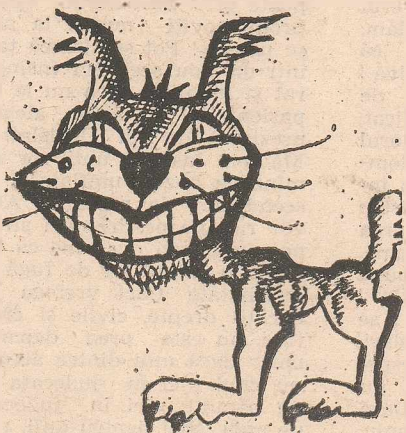
● „Dream Team”, „Echipa de vis”, este vorba, bineînțeles, de selecționata masculină de baschet a S.U.A. a impresionat în mod cu totul deosebit, cum era de așteptat, de altfel. Puțini știu însă că Magic Johnson, Michael Jordan și ceilalți au făcut un stagiul de pregătire cu totul original. Sposiți în Europa cu 6 zile înaintea Jocurilor, pentru ceea ce s-ar fi vrut probabil un cantonament de omogenizare, superbasketbaliștii americani și-au petrecut timpul la Monte Carlo, între „reprize” de ruletă și „Chemin de

fer”, partide de golf și Elar „Coasta de Azur”. Au avut, e și condiții să nu se obosească de deplasările, locuind chiar în de lux în care se află și Cazin

● Meciul cel mai convingător al baschetbaliștilor americani împotriva Croației, și ea favoritele turneului olimpic. În de înfrângerea categorică, un puțin, dintre jucătorii croați p suferă consecințe importante acest meci. Este vorba de pivotul Kukoc, care se află (se afla ?) în gful semnării unui contract cu tția Chicago Bulls, din camp profesionist american. Cu nu puncte înscrise, o singură pasivă, și aceea interceptată de dind evidente semne de nervi, Kukoc a dezamăgit. În schimb, torul care l-a avut în grijă, ar du-l, cum se vede, Scottie J este mulțumit: „A fost o „unu-la-unu”, întrucât sint pe a-mi negocia contractul pentru toarcerea la Chicago Bulls ! este poate mai bun decât a a în partida cu noi, dar se pare, că a fost supraestimat. Faptul reușind mai nimic, a devenit il face incompatibil pentru N declarat, vădit satisfăcut. Phippen.

● Iată că nu sint numai bi intrare pe diferitele arene sau de credit false, ci și... tricouri c blema Jocurilor Olimpice contie, poliția barceloneză confiscind de asemenea „tee-shirts” prin zinele aflate pe celebra „Ram

HERCULE LE CHAT

Înviorare pe banii poporului !

Avea dreptate generalul de duioasă amintire care a condus, mai dămurt, mai dă-dămurt, destinele sportului, cel care a tăiat de la o deplasare cirmacii de la canotaj (acel „plus 1”), exclamind: „Ia, uite, domne, plimbați rezerve pe banii poporului !”. Păi cum să nu te revolți similar când citești în „Curierul național” din 28 iulie 1992 că în aceeași zi la Barcelona canotorii vor face „încălzire” (chiar așa scrie: „ora 9,00 — simple (sic !) (f) — încălzire; 4 f.c. (f) — încălzire” ș.a.m.d.),

iar mai jos aflăm, din același ziar, că trăgătorii se ocupă cu cizmăria (citat: „ora 10,00—13,00 — Skeet 50 ținte”). Adică ne revoltăm noi cum vine asta, canotorii nu puteau face gimnastica de înviorare la Snagov ? După ce ne-am răcorit cu sfință indignare proletară am stat și-am judecat la rece; totul se datorează unei confuzii, iar aceasta vastelor cunoștințe de limbi străine ale confrăților de la cotidianul amintit. În franceză, din care s-a tradus programul, recalcificări se spune „repechages”, iar încălzire „rechauffage”...

„Ține de șase”

Domnul Geo Raetchi, prim-adjunct la „Sportul românesc”, și-a reluat un vechi obicei, „ține de șase”, inaugurând în cotidianul amintit o rubrică superb intitulată: „Cu ochii-n patru”. Până la un nou titlu de rubrică, tot atât de inspirat, cum ar fi „Cu ochii-n crucis” sau mai popular „Cu ochii picior peste picior”, să vedem ce comunică națiunii numitul gazetar în amintita rubrică. Ia la perla raetchiannă: „O laureată în '36, alta după tot atîția ani...”. Cum, ca tot omul, noi știm că „'36” înseamnă 1936, logic ar fi ca „o (altă) laureată” să apară în anul de grație 2876 ! Mai la vale același gafeur se dă, cum, de altfel, ne-a obișnuit, la biata gramatică fără apărare: „...tinăra căreia îi place înghețata și fructele, dansul și lectura”. Dreptu-i, tinerei respective îi „place” doar patru lucruri. Dacă ar mai fi avut, draga de ea, o pasiune, a cin-

cea, probabil ar fi apărut și acordul dintre subiect și predicat.

Yoga la Olimpiadă

Cu cinci zile înaintea debutului concursului de atletism, comentatorul român de televiziune pe numele lui Bogdan Stănculescu ne-a făcut să ridicăm ochii din ziarul pe care-l citeam (după atîtea bazaconii spuse pe postul național, lectura a devenit ocupația predilectă), voind să vedem minunea — a început atletismul mai devreme ! Imediat, însă, ne-am dumirit. Expresia „aleargă bine pe culoarul 1” se referea la o înotătoare. Ori B.S. a scăpat porumbelul, contaminat de colegul de pupitru, campionul dom’ Mitică, ori este obsedat de idealul yoghin — mersul pe apă.

Decanii

O interesantă statistică ne parvine de la Jocurile Olimpice, una dintre multele care ne sosesc acum din Barcelona. Anume despre ziaristii acreditați. Cei de la Centrul de presă au comunicat că 43 la sută dintre jurnaliști au vîrsta sub 35 de ani, 39 la sută — între 35 și 45 de ani, 12 la sută între 45 și 50 de ani, restul fiind... români. Nu chiar toți, dar nici alcătuitoarii statisticii n-au fost prea răbdurii, de-o pildă n-au ajuns cu calculele la categoria „peste 60 de ani”, unde uitați-vă pe semnăturile trimișilor speciali, avem exclusivitate.

Impătimirii potcoavei giuletene au fost martori în vara aceasta la un puternic conflict între galaria condusă de Constantin Mincea, pe de-o parte, și conducerea clubului, jucători și conducerea tehnică a echipei, pe de alta. Nu vom face un inventar al problemei în cauză, lucrurile sînt prea cunoscute, presa sportivă a avut o piine bună de mîncat, cu mansete de-a-ntîia. Ne-am permis să facem doar cîteva însemnări pornind de la observarea la fața locului a fenomenului în cauză și urmare a discuțiilor cu zeci și zeci de suporteri și simpatizanți ai echipei de sub Podul Grant. Să fie oare Rapidul o culme a paradoxurilor înit după ce și-a dorit atîta amar de vreme să devină club departamental, intervenția ministrului în speță, dl. Traian Băsescu, poate fi privită numai cu cea mai mare suspiciune, căutîndu-i-se mobiluri ascunse, cum ar fi: simpatizează de fapt cu Steaua și pînă la încheierea mandatului său ar încerca să faciliteze transferul lui Buia la echipa militară ca și al altor cîtorva jucători rapidiști — Stanciu, Constantinovici și Balcea ? Sau: vrea să-l aducă pe Mircea Pascu și pe Mircea Rădulescu (în funcțiile de președinte al clubului de fotbal și, respectiv, de antrenor) spre a distruge Rapidul !!!! Totodată, mărturisim, că ar trebui să considerăm un gest

Două zile de aur

Nu puțini sînt cei care, pesemiști de felul lor, erau gata să pună pariu că nu vom cîștiga nici o medalie de aur. I-am privit ca pe felul pașpe și mi-am zis că dumnealor vorbesc doar ca să se afle în treabă. Sigur că de, au zis preopinenții, la gimnastică e normal să luăm cel puțin un aur, dar te pui cu arbitrii?! Și iată, cu toată opoziția arbitrilor, **LAVINIA MILOȘOVICI**, cu adevărat cea mai bună gimnastă a turneului, cucerește două medalii de aur, la sărituri și la sol, la ultima probă adjudecîndu-și nota supremă. Dar, înaintea acestor medalii, „sîmbăta de aur” a olimpicilor români a fost deschisă de superba victorie a echipajului de 4 x 1, respectiv **IULIAN RUICAN, VIOREL TALPAN, DIMITRIE POPESCU, NICOLAE TAGA** și cîrmaciul **DUMITRU RADUCANU**. În fine, cea de-a patra medalie din cel mai nobil metal a venit duminică, încă o zi de mari satisfacții pentru lotul tricolorilor, cînd **ELISABETA LIPĂ** a cucerit un titlu și o medalie pe care și le-a dorit din toată inima. Și a reușit. Dar, în aceeași duminică, pe lacul Banyoles, canotajul nostru avea să trăiască o zi de vis, cucerind alte patru medalii, din care trei de argint și una de bronz. De precizat că sîmbătă Elisabeta Lipă și Veronica Cochela cîștigaseră un prețios argint. Dar să revenim la duminică. „Argintații” noștri de la Banyoles: **Anisoara Dobre, Veronica Cochela, Doina Ignat și Constanța Pipotă**, în proba de 4 vîșle; **Maria Pădurariu, Adriana Bazon, Viorica Neculai, Ioana Olteanu, Victoria Lepădatu, Iulia Bo-beică, Doina Șnep, Doina Robu** și „plus unul”, adică **Elena Georgescu**, în proba de rame 8 + 1; **Vasile Măstăcan, Valentin Robu, Dorel Năstase, Viorel Talapan, Iulian Ruican, Claudiu Marin, Dănuț Dobre, Iulian Vizitiu**, plus **Gheorghe Mirel**, la cea mai spectaculoasă probă a canotajului, 8 + 1. Și cît de aproape am fost în această probă, de aurul pe care l-au luat canadienii!!! În fine, cea de-a șaptea medalie a canotajului, bronz al echipajului 2 + 1, respectiv **Nicolae Taga, Dimitrie Popescu și Dumitru Răducanu**. Cu adevărat două zile de excepție, sîmbătă și duminică, două zile la capătul cărora România a urcat în primele zece țări sportive ale lumii. Încă două zile tot atît de faste și urcăm pe locurile 6-7. Cine ține pariul?!

în preajma stadionului olimpic de la Montjuic. Este știut că drepturile de reproducere a simbolurilor oficiale ale Olimpiadei sînt plătite cu bani grei, producătorii protejîndu-și acerb „bunul” astfel obținut.

● Obsesia numărul unu a trimișilor speciali ai mass-media în aceste zile la Barcelona o constituie prețurile foarte piperate practicate în capitala catalană. O spun nu numai ziariștii români — ați putut constata vaielele generale din corespondențele lor —, dar și cei mai avuți. Cu atît mai mare a fost mirarea tuturor la citirea rezultatelor unui sondaj efectuat de Asociația negustorilor din Barcelona printre membrii săi, anchetă la care răspunsul a fost unanim: „Nu ne-a crescut cifra de afaceri față de anii precedenți!”. „Și totuși, se în-treabă un confrate de la „L'Equipe”, unde se duc banii noștri, care ni se prelîng printre degete prin hoteluri, restaurante și magazine?”.

● Probabil pentru a-i ridica morala, Prințul Felipe, purtătorul de drapel al delegației Spaniei și concurent la yachting, clasa „Soling”, a fost ridicat în grad chiar în prima zi a Jocurilor, devenind căpitan. Dar nu de marină, cum s-ar putea crede văzîndu-i pasiunea, ci de... aviație. Arisurat democrat, prințul Asturiilor loquiește ca mai toată lumea în Satul Olimpic, spre deosebire de multimilionarii baschetbaliști americani și unii din „colegii” lor de... conturi în bancă din tenis...

TEODORA OPREA ■

VICTOR NIȚĂ ■

Doina Melinte

ALERGÎND DUPĂ AL DOILEA MANDAT

Nu știu ce mă indeamnă să merg ca un nebun pe mina (pardon, picioarele, vorba unui deputat atît de tembel că nici măcar nu merită să-i amintesc numele) Doiniei Melinte. Dacă deputata Doina Melinte va cucerii medalia de aur, promit că am să-i dau votul meu indiferent de partidul pentru care va candida, dacă va mai candida. O rog din tot sufletul, dacă va mai candida, să evite cel puțin două partide, România Mare și P.S.M.-ul. Nu de altceva, dar m-ar obliga să nu-mi țin cuvîntul dat. Revenind la sport, Doina Melinte a alergat la „internaționalele” României cu doar cîteva zecimi de secundă peste 4 minute. Mai exact, 4.00.57. În ur-

mătoarele concursuri — dacă nu mă înșel, două la număr — a fost învinsă de două ori de o ex-sovietică, dar timpul înregistrat de învingătoare a fost de 4 minute și 5 secunde! Imi aduc aminte că, după proba cîștigată la București, la „internaționalele”, Doina Melinte a declarat că pentru Barcelona are „pregătit” un timp de 3.58-3.59. Asta înseamnă, deduc eu, că Doina Melinte a lăsat-o pe ex-sovietică să creadă că ar putea cîștiga chiar și cu un 4.05.00. Dacă a înghițit gălușca oferită cu multă diplomatie de Doina Melinte, se va înșela amarnic la Barcelona. Așa cum spuneam, merg ca un nebun pe mina Doiniei Melinte.

tașamentul jucătorilor fotbal față de fostul clubului, dl. Mihai care a ajuns, între al-mplire public pentru a pregătiri sau spre a ia paridă din Inter-tim însă că motivele

de neînțeles atitudinea fotbalis-tilor giuleșteni în privința im-portanței pe care au acordat-o prezentei sau nu în fruntea club-ului a unei anumite persoane. Nu cumva la mijloc era teama lor că o nouă conducere tehnică a echipei și respectiv a clubului

haria spunea acum că „a-această Cupă intertoto ne-a fost pusă calculat în cale, pentru al doilea-al treilea an consecutiv, spre a nu putea face pregaurea de vară”. Dar de ce s-a utilizat tot formația standard și nu au fost introduși jucătorii mai pu-

La Rapid trebuia schimbat macazul și acea schimbare s-a produs, intrucît în Consiliul U.C.F. dl. Mihai Zaharia (acest rapidist desăvîrsit, care nu a pregetat niciodată să pună în-teresele clubului căruia si-a dăruit întreaga viață mai pre-sus decît orgoliul sau interesele personale) si-a susținut cererea de demisie, rămînînd presedin-te al clubului care înglobează restul secțiilor. În fruntea club-ului de fotbal a fost numit presedinte dl. Mireea Pascu, un om cu o vastă experiență (16 ani conducător de club la Jiul și Corvinul, 8 ani în cadrul F.R.F., membru în diferite co-misii UEFA și FIFA — în pre-zent în Comisia de fair-play al cărei presedinte este Antonio Matarese). În fata acestei si-tuații, s-a schimbat și atitudi-neă jucătorilor care au înțeles să se conformeze și să plece la pregătiri într-o localitate de pe Valea Prahovei. Jocul cu „alba-neagra” a avut totuși o limită.

POMPILIU L. DUMITRESCU ■

P.S. Atunci cînd mi am făcut doar cunoscute intențiile de a aborda acest subiect, am fost in-sultat și șantajat în mod incali-ficabil de unele persoane cărora le-am purtat un respect deose-bit. Imi exprim protestul și voi reveni. (P.L.D.)

nul fotbal nu se lasă

Alba-neagra la Rapid

mai prozace și, așa exprimat recent într-un dl. Romeo Pascu, „Ra-za” este orice închi-tă ce privește pri-oc. Într-adevăr, Rapid at 11 puncte în depla-oscuit fiind că primele e), însă pentru cele 10 erdute pe propriul te-au aplicat cumva pe-jucătorilor?

cu primirea licen- profesionisți, rămîne

i-ar face „să pună osu” mai mult la treabă? Compararea în mediocritate este ilustrată de aprecierea domnului Zaha-ria că „locul 7 este un succes ex-traordinar”, dar domnia sa uită, probabil, că echipa Rapid a fost precedată în clasamentul final de Dacia Unirea Brăila — o formație sortită retrogradării la începerea returului, iar E-lectroputere Craiova a terminat pe poziția a treia, fiind totuși o nouă promovată. Dl. M. Za-

țin folosiți, noile achiziții (pen-tru un prim today) sau chiar juniorii? Nici în continuare ju-cătorii nu au plecat în pregătire la Piatra Neamț, iar pe 7 august vor participa la Cupa Munici-piului București! Ei au așteptat decizia Consiliului de adminis-trație al Uniunii Fotbal Club (marți, 28 iulie a.c.), amenin-țînd că își vor cere transferul în bloc dacă va fi acceptată de-misia domnului Zaharia. Să auzi și să nu crezi!

SENZAȚIONAL

195 LEI UN TELEVIZOR COLOR!

ALMANAHUL FLACĂRA 1992 nu este numai o bibliotecă într-o carte. El vă poate aduce și un dar mult dorit: un televizor color!

La pagina 26 a almanahului se află publicată o fotografie însoțită de o întrebare. Decupați-o cu gri-jă și trimiteți-ne-o într-un plic în care introduceți și răspunsul la respectiva întrebare.

Un nou tiraj al almanahului se va afla în curînd pe piață. Profi-tați de șansa care vi se oferă și participați la concursul nostru.

Se vor acorda trei premii, fieca-re constînd într-un televizor co-lor, răsplătînd răspunsurile cele mai corecte și mai complete.

ATENȚIE! NU SE IAU ÎN CON-SIDERARE DECIT RĂSPUNSURI-LE CARE AU ATAȘATE FOTOGRA-FIA RESPECTIVĂ.

Grăbiți-vă să intrați în posesia almanahului, dacă nu cumva îl a-veți deja. Trimiteți răspunsul pe adresa următoare: Redacția PU-BLICAȚIILOR FLACĂRA, București, Piața Presei Libere nr. 1, cod poș-tal 71341, cu mențiunea „Pentru concursul Almanahul Flacăra”.

ULTIMA ZI A CONCURSULUI — 30 SEPTEMBRIE, DATA POȘTEI.

Scrisoare deschisă către dl M. Popa Cherecheanu, Procuror general al Procuraturii României, București

Domnule Procuror General,

După cum vă este cunoscut, s-au scurs 30 de luni de la Revoluția Română din de-

cembrie 1989. În tot acest timp, am întreprins numeroase demersuri la Ministerul Justiției, Procuratura Generală, presa centrală și chiar internațională, prin care am cerut desființarea sentinței nr. 2/1952, prin care Tribunalul Militar Teritorial București l-a condamnat politic pe tatăl meu, Ilie S. Bărbatu, la 15 ani muncă silnică, 8 ani degradare civică și confiscarea averii sub învinuirea că:

1. A fost slugă plecată a imperialismului anglo-american.

2. A fost președinte PNT (Iuliu Maniu), sector Constanța.

3. A uneltit contra ordinii sociale.

Așa cum s-a arătat și în „Memorialul durerii” de către Televiziunea Română, la 11 sept. 1991, tatăl meu, în urma torturilor la care a fost supus, a decedat în închisoarea de la Gherla, la 14 apr. 1953, la vârsta de 58 de ani.

Cer desființarea sentinței

2/1952, din următoarele considerente de fapt și de drept:

1. Sentința de condamnare politică a fost abuzivă, contravenind Declarației Universale a Drepturilor Omului, adoptată la 10 dec. 1948 de către Adunarea Generală a O.N.U. (document semnat și de România).

2. Prin Decretul-lege 3/1990, s-au amnistiat infracțiunile politice prevăzute de Codul penal, săvârșite după 30. 12. 1947, precum și alte legi care corectează legislația comunistă.

Puținele răspunsuri primite, redactate într-un limbaj clasic de lemn, au făcut promisiuni de rezolvare a cererii mele la... calendele grecești. În urma audienței de la 7 mai 1992, ce mi-a fost acordată de Ministerul Justiției, dl. Mircea Ionescu Quintus, am primit răspunsul 429/12. 06. 1992: „...la memoriul adresat Ministrului Justiției, vă facem cunoscut că dosarul în care a fost condamnat tatăl dv., Ilie S. Bărbatu, a fost trimis Procurorului General, cu propunere pentru introducerea recursului extraordinar”.

După aceasta, nu am mai auzit decât același scîrțit din ce în ce mai ruginit și mai sinistru al morilor de vînt.

Sînt convins că, la trecerea a peste doi ani de la explozia unei revoluții antitotalitare, anticomuniste, trebuie să se poată desființa o sentință abuzivă, comunistă, totalitară, prin care s-a încălcat legea numărul 1 a PLANE-TEI PĂMÎNT — Declarația Universală a Drepturilor Omului din 10 dec. 1948.

Domnule Procuror General, rămîn în așteptarea răspunsului dvs. care să reflecte evoluția ROMÂNIEI către un stat de drept, către o democrație autentică.

Vă mulțumesc,

Prof. dr. ing. Gh. I. Bărbatu

Str. Mircea, nr. 150 A, Bl. MD10, sc. A, ap. 18, Constanța 8700.
Telefon 91/66 28 20

Post telefonic

Odată cu primirea apartamentului, din motive de necesitate, nu din cosmopolitism, am făcut cerere (nr. 1996/26 oct. 1989) pentru instalarea unui post telefonic. După un an, am revenit cu

cererea nr. 4604/17 mai 1990, anexind și o adresă din partea unității. De asemenea, arătam că am o mamă în vîrstă, cu deficiențe motorii și cardiace. Direcția telefoanelor alîșase, la loc vizibil, că centrala își va mări capacitatea, iar cei care au depus cereri să fie liniștiți că rezolvarea va fi promptă și sigură...

Întîmplîndu-se un eveniment trist (căzînd, mama a făcut o fractură de col, și, de aici, toată gama de suferințe, cu imobilizare de durată), am revenit cu o nouă cerere (nr. 712/15 mai a.c.), la care am anexat și o dovadă medicală. Mi s-a răspuns că, dacă un abonat acceptă să se cupleze cu mine, rezolvarea va fi foarte rapidă. Am făcut o nouă cerere, pe care am depus-o direct la dna M. Cernea, șef serviciu relații cu publicul, anexînd și acceptul de cuplare al domnului Ștefan Ștefănescu. Direcția de telecomunicații Prahova, cu adresa nr. 4301/17 iunie 1992, îmi răspunde că acceptul nu poate fi luat în considerare, fiind deja cuplat. Ca soluție, mi se sugerează să caut un alt abonat singur pe fir. De unde să-l iau? Cu dl. Ștefan Ștefănescu eram vecini de apartament și a rămas perplex cînd a aflat că este cuplat fără a i se cere consimțămîntul. Deci, se poate... Am apelat la dvs. pentru că am epuizat toate mijloacele legale și ar fi neplăcut ca cele relatate să influențeze impulsurile la viitorul post telefonic.

Băloiu Corneliu

Str. Gheorghe Doja, bl. 35
D1, ap. 16, 2000 Ploiești

Crime pentru un petec de pămînt

În unele așezări rurale din județul Dolj, Legea fondului funciar se aplică eronat și după chereșul fiecăruia, fapt care, în mod nemijlocit duce la altercații și crime înfiorătoare.

Din tristul noian al faptelor înspăimîntătoare, din cruda bătălie pentru proprietate, supunem atenției numai vreo cîteva dintre ele.

Pentru un petec de pămînt pe care nu se făcea mare lucru, Marin Ciugulin din Orodel l-a ucis prin lovituri repetate de cuțit pe consăteanul său Cornel Călin. Cristian Mitrăn și sora sa Liliana Mitrăn, din comuna Daneți, orbiți de patima pămîntului, l-au acostat pe Spiru Drimboi și l-au lovit cu un băț în cap, provocîndu-i leziuni extrem de periculoase. La fel a procedat și Iancu Sonei din Grecești, lovindu-l cu toporul în cap pe Virgil Calu. Pofta turbată de pămînt l-a determinat pe Nicu Ionescu din Cioroiși să intre într-o dispută cruntă cu Vlad Florea. Pierzîndu-și luciditatea, Nicu Ionescu a pus mina pe pompa de bicicletă și l-a lovit, cu furie, pe preopinientul său în cap, acesta decedînd.

Pe bună dreptate, lumea se întreabă cîte victime va mai produce această luptă. Dar nici cei care trebuie să vegheze modul cum se aplică legea nu prea transpiră. Aceasta pentru liniștea lor și pentru deznădejdea altora.

Ion CEACIRU

POȘTA REDACȚIEI

GHEORGHE STAN — Slatina, jud. Olt: Materialul pe care dvs. l-ați citit în revistă a fost conceput după o revistă străină și chiar originalul nu avea datele care vă interesează. Vom încerca, însă, să luăm legătura cu ambasada Bulgariei pentru a obține informațiile care vă sînt atât de necesare.

SILVIA HOLOTIUC — Vaslui, str. Hușului, bl. 164, ap. 10: Dorința dvs. se izbește de un mic neajuns — modalitatea de-a o rezolva. Soluția pe care ați propus-o pare simplă, dar... vom recurge la resursele personale și vă vom expedia revistă.

MARIA OLTEAN — Tirgu Mureș, Aleea Carpați, nr. 7: Aprecierile dvs. la adresa revistei „Flacăra”, „informațiile dvs. legate de păstrarea și recîstigarea sănătății sînt deosebit de prețioase...” atrag mulțumirile noastre. Ca să dovedim încă dată că sîntem în serviciul oamenilor, răspundem solicitării pe care ne-ați adresat-o, comunicîndu-vă că în numerele viitoare veți putea citi articole despre diferite metode de tratament, altele decît cele tradiționale. Broșura despre care vorbiți, a fost pusă doar la dispoziția cursanților.

EMANUELA MICU — Alba Iulia, str. Gladiolilor, nr. 21, bl. G 1, sc. C, ap. 3: Așa cum am mai spus-o și în alte dăți în paginile revistei, dna Maria Vărlan își desfășoară activitatea într-un apartament dintr-un bloc, situat pe strada Cetatea Histria, nr. 1. Alte amănunte veți găsi în scrisoarea pe care vi-am expediat-o. Multă sănătate!

GHEORGHE HARPAN — com. Seitin, str. Izvor, nr. 70, jud. Arad: Rugămîntea dvs. n-a rămas fără ecou. Ne-am adresat Ministerului Sănătății de la care am primit următorul răspuns: „Față de cele solicitate de petent, vă co-

municăm că în conformitate cu legea sanitară, orice produs farmaceutic pentru a putea fi utilizat în terapeutică trebuie să urmeze metodologia de înregistrare și autorizare de fabricație, conform Ordinului ministrului sănătății nr. 949/1991.

În aceste condiții, dl dr. Eftimescu trebuie să se adreseze Comisiei Medicamentului din cadrul Institutului pentru Controlul de Stat al Medicamentului și Cercetări Farmaceutice pentru a depune toată documentația produsului d-lui în vederea omologării.”

ELENA GREȚESCU

Vreți să deveniți ziarist la „Flacăra”?

Nimic mai simplu. Culegeți date și informații din realitatea înconjurătoare, din viața de toate zilele și redactați-le într-un stil alert, atractiv. Genurile publicistice sînt cele cunoscute: știre, reportaj, anchetă, interviu, foileton, fapt comentat, note culturale, sportive, relatări din viața științifică, fotografii. Arja de investigație nu cunoaște limite, dar preferințele noastre se îndreaptă spre problemele sociale și politice. Rubricile permanente din „Flacăra” oferă un excelent ghid orientativ. Relatările trebuie să fie rigurose exacte, semnatarul suportînd singur consecințele unor informații eronate sau pătinoare.

Materialile publicate vor fi remunerate substanțial, astfel încît cei mai harnici și dotați colaboratori să beneficieze pe această cale de un al doilea salariu. Statutul de colaborator permanent (sau de angajat) va fi oficializat pe bază de contract.

Paginile publicațiilor „Flacăra” vă stau la dispoziție. Expediați plicurile pe adresa redacției și nu uitați să atașați o fișă personală (cu date biografice și profesionale) și să indicați domiciliul și numărul de telefon.

VĂ AȘTEPTĂM!

Consiliul de conducere al publicațiilor „Flacăra”

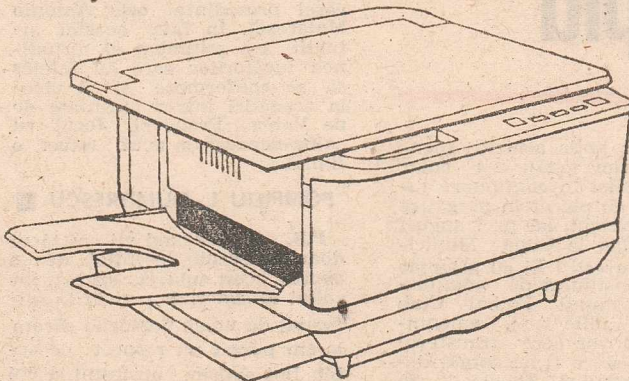
RANK XEROX

RANK XEROX România: București 70749, Str. G-ral Berthelot 27, Tel.: 12.00.53, Fax: 12.00.54

LIBERTATEA DE A-L ALEGE PE CEL MAI BUN

Copiator personal

Xerox 5009

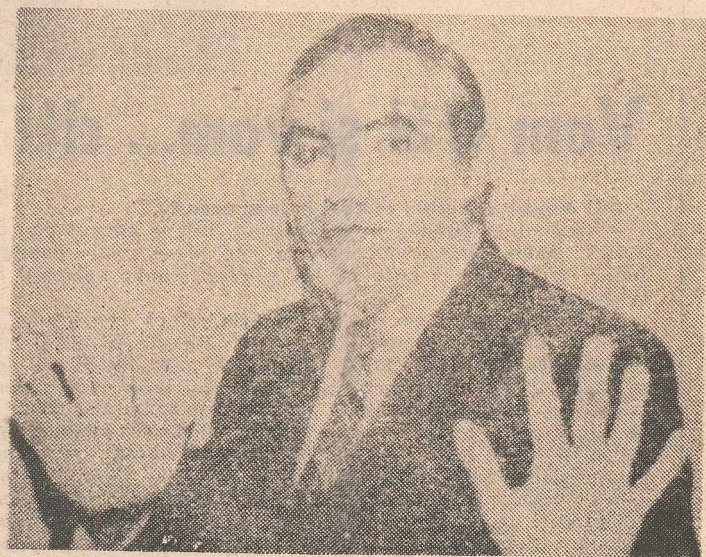

5009

THE CLASS AND QUALITY OF RANK XEROX

Va pleca Mudava?

SĂNĂTATE

Bioenergeticianul Mudava

57 ani, statură mijlocie, puternic, ochi și sprâncene negre, păr sur, barbă albă. Imbrăcat în costum negru, are o privire pătrunzătoare și un glas bariton, plăcut și sigur. Se exprimă în cuvinte simple și convingătoare. Degajă forță și autoritate.

Este singurul dintre vindecători care atestă existența unui strămoș cu aceleași însușiri: **stră-străbunicul său, Gheorghe Mudava, denumit „Gheorghe Dumnezeu”,** era renumit pentru capacitatea deosebită de vindecător, de vrăci care știa toate hibeale oamenilor și animalelor și le vindeca pe toate. Îmbina tratamentul prin plante medicinale cu cel bioterapeu-

tic, transmitând bioenergie celor în suferință, prin palpare.

Tratamentul

Dacă un om aflat în preajma terapeutului Constantin Mudava ridică palmele cu fața spre acesta, cu degetele răsfirate, începe să simtă, după puțin timp, paretezii (furnicături) în buricele degetelor, captînd, în acest fel, bioenergie. Aceasta se localizează, cu precădere, în organele afectate. O singură ședință nu este suficientă pentru recuperarea întregului deficit de energie al pacientului. În condițiile în care, după 1—3 ședințe, încep să se simtă efectele curative, sînt necesare mai multe ședințe, (serii de cîte 10) pentru stabilizarea bioenergiei.

Bineînțeles, că transmiterea bioenergiei, de către bioterapeut, cunoaște diferite forme, pasele bioenergetice constînd și în palpare sau alte procedee.

Uneori, chiar din primele ore de tratament, afecțiunile pacienților tind să se diminueze, unii dintre ei începînd să elimine urmele **materiale** ale bolii de care suferă. Șansa în-sănătoșirii pacienților este determinată de gravitatea, vechimea și stadiul bolilor lor, și, nu în ultimul rînd, de vîrstă fiecăruia dintre ei. **În timpul tratamentului, nu se fumează, nu se bea alcool și cafea.** Se constată că majoritatea pacienților renunță singuri la aceste obiceiuri toxice.

Constantin Mudava efectuează și tratamente colective. O demonstrație a unui asemenea tratament colectiv a fost susținută de Constantin Mudava la sediul Uniunii Juriștilor din România, Bd. Magheru în ziua de 24 iulie a.c. A efectuat pase bioenergetice și și-a expus, încă o dată, profesia de credință, în fața unei săli arhipline.

„Societatea Umanistă pentru Sănătate Mudava” își desfășoară activitatea în Brașov, în cartierul Dîrste-Noua, str. Luceafărul nr. 3, tel. 92/139467.

Vindecări spectaculoase

GABRIELA TOFĂNEL, artistă lirică la Teatrul din Constanța, și-a recăpătat vigoarea coardelor vocale, **FLOREA VASILE**, 59 ani, din Brașov, accident vascular cerebral în 1984, cu paralizii la mîini și picioare, s-a refăcut complet; **PETRU VASILE-GEORGEL**, 4

ani, din Nehoiu — Buzău, cu „hemipareză stîngă flască”, mers împiedicat și nefuncționalitate a mîinii stîngi, după tratament aleargă și folosește mina respectivă, **POPESCU LUCIA MARIA**, 39 ani, din București, diagnostic „mastoză chistică adenomatoasă la ambii sîni”, complet vindecată, **OVIDIU VLAD**, 8 ani, din Brașov, rezolvare completă a unei infecții rebele la ochiul stîng etc. etc.

Trebuie să acordăm cîteva cuvinte speciale somnoterapiei. Starea de relaxare a organismului, în timpul somnului, facilitează pătrunderea și localizarea mai ușoară a bioenergiei în organele deficitare. Doctorul **C. ALEXANDROAIE** din Borca, județul Neamț, s-a prezentat cu o leziune pe creier și pe urechea stîngă internă, care necesita operație (riscantă chiar și în Franța). În urma unor biomasaaje prin somnoterapie, s-a însănătoșit complet.

Necesitatea unui sanatoriu

Cu ocazia conferinței de presă ținută de Constantin Mudava la Casa Oamenilor de Știință din București, vineri, 24 iulie 1992, bioterapeutul a relevat necesitatea obținerii unui sanatoriu, unde să poată trata pînă la 2 000 de oameni. Problemele de cazare, hrană, asistență medicală post-tratament bioenergetic sînt acute în momentul de față și nu pot fi rezolvate decît în formula unui sanatoriu.

Și cînd ne gîndim că, în străinătate, **Pavel Kozak**, alt celebru vindecător autodidact român, are demult așa ceva. Trebuie să-l împingem și pe Constantin Mudava spre aceeași soluție? Dar dacă nu vrea să plece (ceea ce este adevărat)? Capitulăm în fața bolilor?

CRISTINA ATANASIU ■

MISTERIOASELE UNDE SUBTERANE

Se numește Constantin Borș. Este inginer mecanic și lucrează la un Institut de Cercetări și Proiectări. Întrebîndu-l care-i este calificarea a preferat să o numească pe aceea pe care a dobîndit-o ulterior, prin absolvirea Școlii de radiestezie — specialist radiestezișt.

— **Explicați, vă rog, dle Borș, ce este radiestezia?**

— Radiestezia este veche de cînd lumea. Se poate explica ce este ea plecînd chiar de la etimologia cuvîntului. Radiestezie, stezia-sensibilitate. Deci sensibilitate la radiație, pe care o are fiecare om, fără a conștientiza acest lucru. Sînt, însă, unele persoane înzestrate cu priorități mai deosebite.

— **Care sînt criteriile de admitere la Școala de radiestezie?**

— La Școala de radiestezie (din cadrul Societății Române de Radiestezie), condusă de dl. Claudiu Dumitriu, se fac niște testări bioenergetice pentru admiterea la cursuri. Se verifică deci parametri bioenergetici precum și alți parametri, aș spune de beneficiat.

— **Cînd încep cursurile?**

— În jurul datei de 15 septembrie. Durează patru luni, cu cîte 12 ore pe săptămînă, organizate în trei după-amieze, de la orele 17 la 21, cursurile sînt astfel structurate încît jumătate din lună se face teorie și jumătate practică. În cazul școlii noastre, cursanții trec prin patru trepte de pregătire, fiecare

lună conferindu-i cursantului un grad. Primul grad presupune o calificare în depistarea radiațiilor geonocive, a surselor telurice sau executarea de defectoscopii nedistructive. Persoanele ajunse la gradul II acționează asupra organismelor, măsoară cîmpul energetic la plante, animale și la om. Gradul III înseamnă ameliorarea unor anomalii energetice patologice în cadrul acestor cîmpuri energetice precum și energizări ale organismelor. Gradul IV presupune niște activități speciale de telebiodetecție, depistarea unor afecțiuni pe un organism și ameliorarea la distanță, energizări.

— **Ce ați dorit să faceți după absolvirea școlii?**

— Mi-am propus să fac numai și numai bine. Cu alte cuvinte de a ameliora, de a aduce alinare unei suferințe.

— **Lumea este bolnavă. Trăiește un adevărat coșmar. Precizați ce boli puteți trata prin tehnica pe care o folosiți?**

— În primul rînd țin să subliniez că, din păcate, nu orice persoană poate beneficia de tratament bioenergetic. Sînt anumite persoane incompatibile cu acest fel de tratament. Cînd nu există această incompatibilitate se pot trata foarte multe afecțiuni. Chiar și structurale. De la neoplasm la ulcer, afecțiuni neurovegetative, cardiopatie ischemică, tahicardie, ateroscleroză coronariană, adenom de prostată. Deci, o paletă destul de largă de afecțiuni.

— **Unde vă pot găsi pacienții?**

— Contactîndu-ne la următoarele telefoane: 304789, 180828, 812238.

— **Dle Borș, minuiți mai tot timpul un apărățel. Face el parte din dotarea forțelor benefice?**

— Este un raportor cu un indicator special, creație a dlui Claudiu Dumitriu. Este unic în lume. Sîntem singurii care reușim să măsurăm tot ceea ce facem.

— **Cum se manifestă forțele malefice?**

— Despre forțele malefice se poate vorbi foarte mult. Ele sînt grupate sub forma unor entități noezice malefice sau sub forma unor infor-energie malefice care pot să facă foarte mult rău. În popor li se spune deochi sau cu alte cuvinte influențe malefice ale radiațiilor geonocive. Ele pot fi recente, dar pot să planeze în jurul omului de ani de zile.

— **Potrivit credințelor populare, deochiul este provocat de anumite persoane. Cine te poate deochia?**

— Cu voie sau fără voie chiar și un prieten. Un radiestezișt poate depista și înălțura deochiului.

— **Mi-ați spus că deasupra mea planau patru forțe rele. Vă mulțumesc că m-ați scăpat de ele. Sper că de-acum înainte o să-mi meargă ceva mai bine.**

ELENA GRECESCU ■

Epoca de soia

Uleiul sintetic e nociv?

Alo, revista Flacăra? ● Da, revista Flacăra ● Mai sînteți revizita oamenilor necăjiți? ● Mai! ● Aveți răbdare să mă ascultați măcar 3 minute? ● Sîntem obligați să avem răbdare. Vă ascultăm. ● Știți cît costă în Grecia, țara măslinilor, un litru de ulei de măsline? Costă cam 1 000 de drahme. Asta ar însemna cam 2 000 lei. ● Și ce-i cu asta? ● Păi ar cam fi ceva-ceva în chestia asta, dar numai dacă o rețineți ca atare. ● Bun, o rețin. Altceva? ● Altceva ar fi că un litru de ulei se obține cam din 4 kile de măsline. ● Domnule, răbdare e, dar nu înțeleg unde bateți. ● Bat la ce mă doare. ● Și ce vă doare? ● Deci nu aveți răbdare să mă ascultați? ● Ba da, dar nu se poate să fiți mai explicit? ● De-abia acum voi fi: nu se găsește ulei autohton, dar, în schimb, se găsește din belșug și se cumpără în prostie ulei de măsline. ● Și aveți ceva împotriva că se găsește și se cumpără în prostie ulei de măsline? ● Păi, am. ● Ce anume? ● Știți cît costă un kil de măsline? ● O luăm de la capăt, adică din nou pe ocolite? ● Nicî vorbă. Un kil de măsline costă cam 400 de lei. Înmulțiți cu 4, cîte kile de măsline sînt necesare pentru un litru de ulei de măsline. Veți obține cifra de cel puțin 1 600 lei. Dacă adăugați prețul de cost pentru producerea industrială a unui litru de ulei, plus transportul, plus taxele vamale etc., litrul de ulei de măsline urcă de la 1 600 la aproximativ 2 000, cum vă spuseseam mai înainte. E corect ce v-am spus pînă acum? ● Aș zice că da. ● Ei bine, dacă ziceți că da, ce-mi puteți spune de faptul că un litru de ulei de măsline, importat din Italia, în cutii foarte frumoase, costă doar 200 de lei, după ce a costat 350, ba chiar și 500? ● Păi ce să zic?! Poate că își fac italienii pomană. ● Domnule, iertați-mă, dar nu prindeți chestia. Aici nu e vorba de pomană. În economia de piață nu există așa ceva. **Aici este vorba de ulei sintetic amestecat cu ceva ulei de măsline, doar ca să-i dea gust.** ● Și ce e rău în asta? Uleiul sintetic, dacă e amestecat cu ulei de măsline, e nociv? ● Chiar și pentru cei sănătoși-sănătoși, foarte-foarte sănătoși, e nociv dacă este folosit pe o perioadă mai lungă. Cîț despre cei bolnaviori, oarecum mai firavi, sau cu deficiențe hepatice, pentru ei e **otrăvă curată.** E clar? ● Ar cam fi, dar nu vreți să ne spuneți cine sînteți? ● Deocamdată, nu. Dar ca să închei, explicați-mi cum de se vinde la 200 lei un produs care, de-adevăratalea, trebuie să coste 2 000 lei? ● Nu avem cum să vă explicăm. Dar, publicînd această convorbire, ne adresăm, de fapt, celor de la Romcontrol sau de la Lares, sau altor laboratoare oficiale care au făcut, probabil, analiza acestui produs care, vă rog să mă credeți, pînă și prin telefon a început să-mi facă rău.

Vom reveni cu noi amănunte și s-ar putea să-l contrazicem sau nu pe interlocutorul nostru.

VICTOR NIȚĂ ■

„Nu vreau să fiu James Bond”

— Ion Cărmăzan, în ultimul timp ești taxat drept un tip incomed, circotaș, pus pe scandal. Poți să spui ceva despre toate astea?

— Eu pot să spun, pentru că fiecare spunere nu e decît o poartă deschisă spre cei care mai continuă să creadă că pot să oprească lumea să facă filme. Sînt intrat în producție cu „Lunga călătorie a prizonierului”, un scenariu după o carte a regretatului Sorin Titel. De pe acum vă spun că nu cred că va ieși un film de public, dar nu cred că trebuie să ne cramponăm de asta, pentru că, de fapt și de drept, va trebui să stăm și în cultură, nu numai în industrie și în comerț. Dan Pița, care este, totuși, un căutător de lucruri în cultura românească și nu un făcător de filme, a acceptat scenariul. Dacă ne vom gîndi mereu să facem bani, atunci, mai bine să deschidem tarabe și să vindem dude ori tricouri. Să-i lăsăm pe ăia care știu să facă produse care se vînd la public, să aducă bani, să devină milionari. Din punctul meu de vedere, nu mă interesează să mă îmbogățesc din film, nu mă interesează să fiu aclamat pe străzi, nu vreau să fiu James Bond-ul cinematografilei românești. Mă interesează ca fiecare lucru pe care-l fac să-și găsească locul într-un raft în cîmpul culturii, în care am intrat cu pioșenie.

— De-a lungul carierei dumneavoastră s-a întîmplat mereu așa?

— Am 44 de ani și am lucrat așteptînd ca un bun școlar, să-i înlocuiesc pe cei dinaintea mea, care s-au dus și pe care-i respect. Am făcut patru filme și n-am intrat în cinematografie pe usa din dos. Am absolvit mai întîi Faculta-

tea de matematică, am lucrat trei ani și apoi m-am dus la admitere la Institut, am stat la rînd, am intrat, am învățat, am făcut asistență. Am patru filme și o experiență care m-a durut foarte tare. Se numește „Sania albastră”, a avut succes la public, iar eu am fost cel mai trist și îndurerat, pentru că nu era un film care să semene cu mine. A fost un video-clip lung, făcut foarte bine și atît! Eu am să-l port toată viața ca pe un fel de ștampilă de renunțare la niște principii. Pentru că atunci, am renunțat! Mi-era foame, aveam copii... Mircea Veroiu a venit și mi-a spus: „Trebuie să găsești o soluție, să supraviețuiești”. „Nu zic că Mircea a fost rău intenționat, Mircea e un prieten adevărat, dar eu,

unul, am suferit foarte mult și de cîte ori trec pe lângă „Sania albastră”, mă întreb de ce am făcut-o de ce am cedat, de vreme ce nu seamănă cu gîndurile și aspirațiile mele.

— Crezi că ultimul film, „Casa din vis”, sau celelalte două, făcute înainte, te reprezintă?

— „Tapinarii” și „Lișca” mă reprezintă, iar „Casa din vis” mă reabilitează față de conștiința mea. Aceste pelicule sînt deja o trilogie al unui timp al meu de început. Cu „Lunga călătorie a prizonierului” sper să inaugurez un alt ciclu, de data asta de pe alte poziții, păstrîndu-mi nivelul de meditație și încercarea de a ieși din banalitate.

LIANA TATOS ■

ȚÂNDĂRICĂ SE DESTĂINUIE

Cine spune Ovidiu Lipan, spune Tândărică. Cine spune Tândărică, spune PHOENIX. Și asta, de mai bine de 20 de ani.

Toți l-ați văzut pe îndrăcitul Tândărică la baterie. Vi-l puteți imagina cu ochii în lacrimi?

„Bine, eu sînt un hipersensibil și totul mă leagă de locurile astea. Aici a fost copilăria mea și dezvoltarea mea muzicală. Sînt atîția ani în care n-am crezut că am să mai ajung vreodată în țară! Acum, de cîte ori vin, mă simt coplesit. Am o stare ciudată și-mi trebuie 3-4 zile pînă realizez că sînt, cu adevărat, acasă. Dar oamenii mă ajută. Vin și-mi spun: „Tândărică,

lumea te iubește! Aici e țara ta. „Ce să răspund? Nu sînt în stare să mă vorbesc. Ce înseamnă 15 ani? Cred că în 15 ani nimeni nu poate uita că e român și pentru mine asta e o fericire. Sînt bogat pentru că am atîtea sentimente. Cu chestia asta am dăruit noi, PHOENIX-ul, monștrii. Pentru că toți sîntem așa. Anul trecut cînd am venit în turneu, am fost extrem de surprinși de ceea ce am văzut. Surprins și entuziasmați. 15 ani de dispariție pot însemna și o formă de înstrăinare. În cazul nostru, n-a fost așa. Pentru asta, cred că trebuie să-i mulțumim lui Florian Pittis. Am dat numai 4 concerte, dar am văzut trei generații. Copiii au crescut cu muzica PHOENIX,

părinții le-au explicat ce e asta, cînd nu se putea vorbi în nici un fel despre noi. Casetele, benzile au circulat tot timpul, toți știau textele, cîntau alături de noi. Nu puteți înțelege ce a însemnat pentru noi! De fapt, au fost 15 ani de pribegie prin lume, timp în care am trăit cu România în suflet, cu oamenii de aici. Asta ne-a ajutat, pentru că n-a fost ușor. Concurența este foarte mare și a trebuit să luptăm. Poate ne-am mai schimbat în timpul asta, pentru că acum muzica a ajuns un business total în întreaga lume și a trebuit să ne conformăm acestui nou mod de viață. De aceea nici nu mi-a fost ușor să mă acomodez în Germania. Tot timpul le spuneam celor de acolo ce frumosi sînt românii! Vrem să revenim în toamnă. După discul pe care l-am făcut aici, cu Filarmonica „George Enescu” și un cor de 40 de persoane, încercăm un turneu mai mare, 20 de zile în mai multe orașe. Deocamdată căutăm sponsori, pentru că producția este foarte costisitoare — cam 10.000 de mărci pe zi. Sînt 40 — 50 de oameni de care avem nevoie. PHOENIX-ul a devenit acum un fel de mică uzină. Sperăm să facem turneul asta, pentru că știm că oamenii ne așteaptă și ne doresc „cum îi dorim și noi”.

LIANA TATOS ■

Întreabă-mă să te-ntreb

Vom trăi și vom... citi!

— O întrebare scurtă : ce citiți în vara aceasta?

— Răspunsul ar putea fi și mai scurt, cel pe care îl dau de obicei : multe. Citesc îndeobște la mai multe cărți deodată (nărav vechi) dar în ceea ce mă privește, marile voluptăți mi le procură recitirile.

Dacă întrebarea : ce mai scrieți, se refuză scriitorului în vremurile excesiv pragmatice pe care le trăiește (și el) și majoritatea colegilor sînt parcă înviorați de mărturisirea că nu scriu la nimic (ori că pur și simplu nu mai scriu altceva decît jurnalistică obligatoriu de linia întîi) e firesc să se afle de la el ce și pe cîine citește. Și aici răspunsul e dureros-jubilant : pe nimeni și nimic. N-avem timp. Alte munci ne absorb, avem chemarea istorică de a oferi nației, dar ce zic nației, Europei, lumii, cum că românul nici vorbă să se nască poet, el e un gazetar redutabil și un justițiar. Ce e Miorița decît relatarea unei crime organizate? Dar Meșterul Manole? Vestejirea lipsei de îngrijire a guvernului care nu le oferă constructorilor materiale durabile, de unde și prăbușirea sistematică a cazinoului pe care-l durează (sau catedrală?), de unde și gravele accidente de producție culminînd cu îngroparea în zid a muierei antreprenorului șef ș.a.m.d.

Îmi întemeiez deci argumentația (escamotînd cumva răspunsul) pe mărturia chiar a unui (excellent) om de presă, Corneliu Nistorescu, exprimată într-un interviu publicat în revista „Echidistanțe” — lași, în care e vorba de trecutul... apropiat :

„Era o refulare prin cultură. Mulți am supraviețuit citind. Ingineri, agronomi, medici. Acum nu mai este acest refugiu. Nu se mai poate tipări o carte de poezii în cincisprezece mii de exemplare. Nu mai sînt bani și omul nu mai are timp.”

— Cum îți explici că scriitorii care aveau cit de cit habar de ce se întîmplă în Occident au avut marea naivitate să creadă că o vor duce de azi pe mîine, ca înainte?

— Cum am avut și noi naivitatea să credem că va fi imediat democrație. La fel. Aș vrea să nu insistăm foarte mult în problemele culturii, cred că le pot dezbate mai bine scriitorii de prestigiu. Atîta doar că socot că trebuie făcut ceva pentru cultură dar nu în sehsul transformării ei într-un sector de cerșetori. Ea trebuie repusă în drepturi ca o parte esențială, fundamentală a societății române. Nu în ideea că oricine scrie o cîntărie, o broșură de versuri, trebuie să trăiască de pe urma ăsteia și s-o ducă pînă la adînci bătrînte într-o redacție. Nu pentru asta pledez. Dar în același timp nu pot să nu remarc situația absolut tragică și dramatică a culturii române. Pictorii sînt îngrozii, nu se mai vinde, lumea nu mai are bani ; la fel teatrele, muzicienii. Va prolifera muzica ușoară și muzica prostovănească gramadă, din muzica clasică nu va fi ușor de trăit. Trebuie create pirghiile prin care cultura să poată supraviețui onest și demn”.

GHEORGHE TOMOZEI ■

Cursa cu obstacole

Bombele și pistoalele dlui Sorescu

Unii confrăți consideră că ziua în care Partidul Dreptei Naționale și-a organizat prima conferință de presă a fost o zi nu tocmai norocoasă pentru cea mai recentă formațiune politică destinată tinerilor patrioți. Noi nu excludem posibilitatea și importanța unor zile nefaste, dar sîntem înclinați să credem că debutul deloc reușit se datorează nu determinismului zodiacal, ci programului politic adus la cunoștința opiniei publice. Atitudinea ironico-critică a presei, chiar dacă s-a cristalizat, în unele cazuri, cu anumită bunăvoință și înțelegere, lasă să se întrevadă faptul că nici debutul, nici reperiile enunțate n-au intrunit sufragiile scontate. Ideile principale au fost punctate (și ironizate) cu destulă largheț, astfel încît cititorii își pot forma o idee proprie despre acest partid care se recomandă drept singura formațiune responsabilă capabilă să scoată societatea românească din criză.

Desigur, nu promisiunile bombastice deranjează cel mai mult (Dreapta Națională va asigura fiecărui cetățean o piine pe zi în mod gratuit) și nici posibilitatea de a legifera, în cazul în care ar ajunge la putere, purtarea armelor, privilegiu de care vor beneficia politicienii, oamenii de afaceri și, bineînțeles, ziaristii. Este înspăimîntător cu cită ușurință se pronunță președintele partidului, domnul Radu Sorescu, în unele probleme politice de stringentă actualitate. Dreapta Națională, am aflat cu stupeoare, „va începe campania electorală în tranșee”, mai precis în Transnistria. Pentru „a da cu pumnul în masă”, lucru pe care nu l-a făcut guvernarea actuală, domnul Radu Sorescu planuiește recrutarea și trimiterii de tineri voluntari care vor activa cu eroism și succes chiar și în spatele frontului. A fost întrebare pe loc despre riscurile atragerii României într-un conflict armat, iar domnia sa ne-a asigurat cu seninătate că această acțiune n-are nici în clin nici în mînecă cu politica oficială, ci este o acțiune a partidului. Apoi a revenit, spunînd că va fi de fapt o acțiune a voluntarilor care vor călători pe cont propriu, ca simpli turiști, și dacă nu vor primi armament se vor întoarce. A urmat încă o precizare care ne pune pe gînduri. Inscrisurile — dat fiind faptul că partidul nu are încă un sediu propriu — se vor face în Piața Romană, în mijlocul ei, chiar pe „tortuleț”. Genială idee! Lăsînd la o parte implicațiile de ordin politic internațional, ne oprim asupra unui singur detaliu : inscrierea presupusilor voluntari în plină zi, într-o piață unde pot fi fotografiați și înregistrați nu numai de fotoreporteri... Entuziasm juvenil? Nesăbuită? sinucigașă? Încrămînire în prostie? Sau diversivne nefastă?

Bombele propuse de domnul Sorescu au explodat în mina lui. Dreapta Națională a pornit la drum cu stîngul.

22 iulie, 1992.

BALOGH JÓZSEF ■

Au și slovacii ungurii lor

O măsură cu totul normală, a totuși îndreptățită și, mai les, perfect legală a guvernului român de a înlocui o prefectură din două județe le României, Harghita și Covasna, a stîrnit ilare proteste din partea ungarilor de la noi și la fel de ilare comentarii în unele mass-media de este hotare. Cu eternele și însușite lozinci privind drepturile maghiarimii "din omânia, drepturi care, chiarurile, nu ar fi respectate. Iar rog, stat de drept suntem anumite grupuri de cetățeni, oricît de pe-alături ar imeri, oricît de tare ar călăi în străchini, au libertatea și protesteze. Să le fie de bine dacă o fac în mod civilizat și, mai ales, legal. Dar iată că ministrul de externe e la Budapesta se crede înrituit să se refere la o măsură constituțională a guvernului român fluturînd lozincă lipsei de democrație și o fiind o amenințare abia odată. Iată deci ce-a zis, rîntre altele, dl. Jeszenszky: Am crezut că guvernul de la București se va abține de la doptarea unei măsuri care ar ntări considerabil părerea celor care au rețineri în legătură cu democratizarea în omânia. În continuare, va trebui să fim atenți la protestele celor interesați (cei interesați", adică unguri din cele

două județe, au înțeles, „aluzia" Budapestei și au ieșit cu pancartele în stradă, n.n.). Și dacă în viitor cineva va întreba guvernul ungar, Ministerul de Externe ce părere avem, va trebui, evident, să arătăm măsura în care toate acestea contravin democrației, concepției generale privind drepturile minorităților". Cu alte cuvinte: o să asmuțim noi Europa asupra voastră, gîtuitorilor de democrație! Dacă ne uităm însă în jur, vom observa — fără ca acest lucru să constituie, evident, o consolare — că ceea ce ni se întîmplă nouă cu ungurii li se întîmplă și altora. De pildă, slovacilor. Recent, un deputat etnic maghiar în Consiliul Național Slovac, Jan Fothy, a amenințat că pentru a asigura drepturile minorității etnice maghiare din Slovacia se va adresa guvernului ungar, ca acesta să solicite sprijin din partea organizațiilor internaționale. Acest fapt l-a determinat pe primul-ministru slovac, Vladimir Meciar, să ia poziție. El a arătat că amenințările cu apelarea la guvernul ungar, ca acesta să controleze respectarea aplicării legilor pe teritoriul slovac, constituie o încălcare grosolană a suveranității Republicii Slovacia. Redăm, în continuare, cîteva din aprecierile premierului slovac.

„Guvernul Ungariei încearcă să creeze în rîndul opiniei publice internaționale impresia că minoritățile sale sunt amenințate în lume, în realitate fiind vorba însă de cu totul alte țeluri. Scenariul ungar, pe care Ungaria îl maschează, prost, urmărește să obțină autonomie teritorială pentru minoritățile sale, pentru ca ulterior să anexeze aceste teritorii, folosindu-se de dreptul la autodeterminare. Referirea la granițe etnice a condus totdeauna la conflicte în Europa, plătite cu singele celor care le-au provocat. Subliniez acest lucru nu pentru a intimidă, ci pentru a face să se întrevadă consecințele. Dacă ungurii din Slovacia vorbesc de acordarea autonomiei, îi întrebăm ce au de gînd să facă cu slovacii care locuiesc pe teritorii cu populație mixtă. (Acest lucru am putea întreba și noi cu privire la românii din județele Covasna și Harghita. Pentru că ungurii se comportă ca și cum acolo ar trăi numai ei, uitînd cu totul de procentul important de români din zonă. Păi, dacă e ca într-o unitate teritorială majoritatea să se transforme, la nivelul forurilor conducătoare, într-o unanimitate, atunci ar însemna ca la nivelul întregii Români în organele și organismele centrale — parlament, guvern etc. — să fie doar români, pentru că ei alcătuiesc imensa majoritate a populației țării — n.n.). Șocant este faptul că o escaladă similară de tensiuni are loc pretutindeni, unde locuiesc minorități etnice ungare. Nici o altă minoritate din Europa nu mai procedează astfel". Ce-ar mai fi de spus? Că au și slovacii ungurii lor.

EXTERNE

ILIESCU, SNEGUR

ȘI FĂINA DIN LADĂ

Noi credem că mapamondul urmărește cu atenție ce se întîmplă la noi și ce se întîmplă cu noi, vede de partea cui este dreptatea și, finalmente, pune umărul ca această dreptate să triumfe. În realitate, străinătății îi pasă nu de noi, ci de ea, de problemele ei, fiecare își vede de ale sale, românii, dacă vor să-și impună dreptatea și drepturile, trebuie s-o facă prin forțe proprii.

Așa e cu toate ale românilor, dar în primul rînd cu Basarabia. Ce-i doare pe americani de rana deschisă a nației noastre? Ce-i doare pe vest-europeni? Ei nici nu știu aproape nimic despre toate acestea. Iar dacă știu ceva, e din sursă K.G.B.-istă, Moscova, cu alte cuvinte, inversul realității.

Am scris altă dată despre ocaziile pierdute ca să facem din nou Unirea cu Basarabia, să reconstituim România Mare. Ele au fost, după decembrie 1989, mai multe, dintre care amintesc acum două: momentul proclamării independenței Moldovei și puciul din august 1991. De ce n-au fost folosite ocaziile? Cred că putem răspunde precis: din cauză de Iliescu și Snegur. Bolșevici amindoi, oportuniști amindoi, carieriști amindoi, parveniți amindoi, „emanați" amindoi, pezevenghi amindoi, demagogi amindoi, lipsiți de scrupule amindoi, K.G.B.-iști amindoi, ei au compus o pereche sinistă în istoria României.

Dacă ar fi să ne luăm după spusele lor, ale domnilor Iliescu și Snegur, s-ar profila la orizont o anumită noblețe, fiindcă toate lașitățile lor ar putea fi explicate prin grija față de propriile noroade: Iliescu n-a vrut să antreneze țara într-o „aventură", Snegur a dorit să se pună capăt războiului din Transnistria și să se întoarcă toți la casele lor. Cu alte cuvinte, ei s-au îngrijit de făina din ladă a supușilor.

Lăsăm la o parte faptul că o asemenea optică n-are în ea nici un dram de noblețe, de eroism. Cum adică, să se întoarcă acasă cei care încă n-au fost omorîți și să decurgă în continuare totul ca și cum nimica nu s-ar fi întîmplat? Dar cei care au murit, au murit degeaba? Să rămînă cei vii, odată reveniți la vetre, tot sub cizma rusească? Lăsăm la o parte și lașitatea și demagogia diplomației române (de-a mai mare mirarea, intrucît cu dl. Adrian Năstase, pe care îl apreciez foarte tare, am avut mai multe colocvii și se părea că ne-am înțeles), care s-a mulțumit să ne tot spună că România acționează potrivit principiilor cutare. Însă istoria nu se face cu declamarea de principii, ci cu sabia. Altfel, istoria trece pe lingă noi în galop și noi nu mai isprăvim cu citirea listei principiilor. Cum a fost și cînd cu prezența militară românească în zonă. A cerut Chișinăul, probabil într-un rar și scurt moment de luminare, trupe de ordine românești, Ministerul de Externe român s-a eschivat făcînd trimiteri la principii și la cele stabilite la întîlnirile cvadripartite, elemente care s-au dovedit pînă la urmă apă chioară, cacialma, pierdere de vreme. Snegur s-a dus la Moscova și a iscălit ce i-a pus Elțin sub nas, ca și cum hotărîrile luate în patru nici n-ar fi existat. Și în loc să fie acolo și trupe românești, au venit în Basarabia doar regimentele muscălești. Lăsăm deci la o parte toate acestea și constatăm lucrul esențial: Iliescu și Snegur au vindut din nou rușilor Basarabia și le-au făcut cadou Transnistria nu de dragul făinii din ladă a celor mulți și necăjiți, ci de dragul făinii din lada lor: să stea ei înfiți zdrăvăni în fotoliile prezidențiale și să le fie lor bine.

Istoria va pedepsi aspru aceste ticăloșii. Pentru că Unirea noi tot o vom face. Dar mult mai greu și cu mai multe jertfe decît s-ar fi cuvenit.

ION D. GOIA

S-A ÎNTORS MAȘINA LUMII

Rușii și Kurilele

„Rușii au cîștigat și au cupat tot ce-au putut. Au luat țările baltice au luat jumătate din Polonia, au luat mare parte din România, au luat teritorii chineze. Au făcut inventarul complet. În ceea ce privește insulele Kurile, ele trebuie, în chip hotărît, retrocedate Japoniei". Aceste cuvinte au fost spuse în anii '60 de bătrînul Mao Zedong și ele au arnit la Moscova o mare urtună. Era pentru prima dată cînd o personalitate de cît calibru pune în discuție problema teritoriilor cîștigate și anexate de imperiul rus, în faza lui țaristă ori în cea comunistă. De atunci încoace, japonezii au tot ridicat chestiunea Kurilelor și au condiționat stabilirea de relații economice normale cu Japonia de retrocedare între Japonia a Kurilelor.

Evident, bătrînii bolșevici, de Hrușciov, Brejnev, Cernomîrșin nu s-au vrut s-audă. Odată cu Gorbaciov, se credea că a sosit momentul ca problema Kurilelor să fie, în sfîrșit, reglementată. Pentru aceasta, părintele perestroiei s-a și dus în Japonia. De-abia. Lucrurile nu s-au mișcat nici măcar cu un milimetru. Iată că acum Elțin e pregătit și el să plece în septembrie) la Tokio. Japonezii îl vor întîmpina probabil la aeroport cu harta Kurilelor în chip de steag. Ce va fi? Cum va fi? Se pare că betonul armat va rămîne intact. Fiindcă poziția lui flexibilă a ministrului de Externe Kozirev i-au permis parlamentarii, p.c.u.s-iști a marea lor majoritate, să-

racii. Ei consideră că discuția nici nu trebuie deschisă, intrucît Kurilele sunt ale Rusiei și trebuie să rămînă ale Rusiei. S-a făcut un calcul: cît ar cîștiga Rusia din normalizarea relațiilor economice cu Japonia ca urmare a retrocedării insulelor și cît ar pierde, și economic, și politic, și strategic. „Conservatorii" au tipat că pierderile ar fi cu mult mai mari. Nici unul nu s-a întrebă de ce drept sunt rușii acolo. Dreptul forței îl consideră de la sine înțeles.

Oswald trăgea

foarte prost

și nu nimerea

niciodată ținta

Un fost prieten al lui Lee Harvey Oswald, presupusul asasin al președintelui american John Kennedy, publică în revista rusească „Eho Planeti" amintiri despre mult comentatul personaj, din perioada cînd acesta se afla în U.R.S.S. Aflăm astfel că Oswald, care era un om „fără prea mare orizont, fără prea mare cultură, un caracter slab", a fost tot timpul suspectat (și, bineînțeles, urmărit pas cu pas) de K.G.B. că ar fi agent al C.I.A. În ceea ce-l privește, Oswald a fost repede decepționat de U.R.S.S. Se ocupa intens doar de „chestiunile amoroase": un străin cu apartament și

bani se făcea repede plăcut fetelor. După părerea celui care își deapănă amintirile și care a luat parte la nunta lui Oswald cu Marina Prusakova, Lee s-a căsătorit cu aceasta întîmplător, vrînd să se răzbune pe o veche prietenă care l-a respins. La scurt timp după aceasta, familia lui Oswald a plecat în S.U.A. Însă bomba este cuprinsă în următorul paragraf: „În perioada cînd a lucrat la fabrică, Oswald și-a cumpărat o armă de vînătoare și a intrat în Clubul Vînătorilor. Era un slab ochitor, nu mergea la antrenamente, ci doar la competiții. Trăgea foarte prost și nu nimerea niciodată ținta." Or, dacă e așa, se naște întrebarea: cum tocmai el a putut să-l ucidă pe Kennedy, în cazul că acceptăm teza „asasinului singuratic", sau cum tocmai el a fost ales să-l împuște pe președinte, în cazul că a fost vorba de un complot?

Totuși, ce-i

cu osemintele

lui Hitler?

Ceea ce am știut noi cu privire la soarta rămășițelor pămîntești ale lui Hitler și ale Evei Braun a provenit în bună măsură din relatările unui ziarist rus, Lev Beziminski, devenit ulterior istoric. Că în curtea Reichstagului au fost descoperite două cadavre pe jumătate carbonizate, îngropate în prîpă, că a fost căutat dentistul lui Hitler care i-a identificat pe cei

doi după dantură. Ce s-a mai întîmplat pe urmă cu corpurile, Beziminski n-a mai spus.

Occidentul n-a dat crezare acestei versiuni; unii au susținut că, de fapt, Hitler a reușit să fugă în America de Sud unde a trăit ascuns și a murit de moarte bună. Ipoteza aceasta nu s-a confirmat. Recent, ziarele au scris despre căutările, în curtea unei cazărmi rusești din Germania, ale osemintelor fostului cancelar și ale soției sale. Se pare că acest lucru l-a determinat pe bătrînul leu năpîrlit Beziminski (în rusește „Lev" înseamnă „leu") să spună mai mult decît a lăsat să-i scape pînă acum (Beziminski s-a aflat la fața locului cînd cu găsirea corpurilor carbonizate, era, se pare, corespondent de război). Dintr-un articol publicat zilele trecute în „Komsomolskaia pravda", aflăm că osemintele celor doi, precum și ale lui Joseph Gobbels și familiei sale și ale șefului statului major, Hans Krebs, au fost păstrate multă vreme după sfîrșitul războiului, probabil din dorința de a le putea prezenta tatucului Stalin, în cazul în care acesta ar fi

dorît să le vadă. Dar dictatorul de la Kremlin n-a cerut acest lucru; el era asasin, bețiv și afemeiat, dar n-avea plăcerea macabrelui; cu alte cuvinte, era gata să provoace hecatombe de cadavre, să acopere mapamondul cu gropi imense pline de oase, dar nu voia să le și privească. Osemintele lui Hitler, ale nevestei lui și ale celorlalți, amintiri mai sus, au fost îngropate ultima oară la Magdeburg, unde au rămas timp de aproape 25 de ani, fiind apoi distruse în 1970, ca măsură de precauție pentru ca ele să nu fie descoperite de neonaziști. Însă din craniile lui Adolf Hitler și Evei Braun au fost detașate cu ferăstrăul danturile (există indivizi în stare să facă și acest lucru), care apoi au fost atașate la dosarul cu concluzia morții celor doi. Danturile, zice Beziminski, s-ar afla și acum în arhiva care cuprinde documente secrete referitoare la Hitler. Vor fi considerate oare aceste noi lămuriri suficiente pentru a se sista din acest moment orice căutări ale rămășițelor pămîntești ale Führerului?

Pagină realizată de ION D. GOIA

400 000 automobiliști în România folosesc TEXACO!

INTERAKO SRL

IMPORTATORUL TEXACO ÎN ROMÂNIA

Interako S.R.L. este o societate mixtă româno-belgiană care face parte din holding-ul internațional Globexport-Interako cu sediul la Bruxelles. Interako S.R.L. a fost înființată în 1990, fiind printre primele societăți mixte înființate după Revoluție.

Obiectul de activitate al societății Interako este mai ales importul și comercializarea produselor marelui concern american Texaco pe piața românească. Într-o primă etapă, mai precis, este vorba de importul de lubrifianți (uleiuri, unsori, lichid de frână etc). Pe lângă produsele Texaco, Interako mai este și importatorul produselor electrocasnice marca TEFAL din Franța. Tefal este de asemenea un lider mondial în domeniul său de activitate, roboți de bucătărie, cafetiere electrice, vase antiadezive etc.

Într-o scurtă perioadă de timp Interako S.R.L. s-a profilat ca una din marile societăți importatoare din România. Succesul acestor produse în România s-a datorat și faptului că încă din 1990 Societatea Interako a vândut mărfurile numai în lei, fapt ce a creat o accesibilitate deosebită a produselor noastre. Cheia succesului este destul de simplă și în același timp reprezintă unul din punctele noastre forte : exportul. Interako S.R.L. exportă din România în Italia, Germania, Olanda, Belgia, Franța, Spania articole de uz gospodăresc (cutii de scule, bancuri de lucru etc), produse pentru automobiliști (rampe, suporturi, portbagaj), produse textile etc.

Din păcate, datorită scumpirii exagerate a acestor produse în România, precum și a recesiunii economice din Europa Occidentală, Interako S.R.L. are un dezechilibru al balanței de plăți externe în

sensul că importul este mai mare decât exportul. De aceea sîntem nevoiți să apelăm și la fixing-ul interbancar cu toate dificultățile pe care aceasta le implică în condițiile reformei economice de azi.

Gîndurile noastre de viitor se îndreaptă spre consolidarea și menținerea locului fruntaș pe care societatea noastră îl ocupă în prezent în România. Astfel, dorim să continuăm politica noastră comercială de a aduce pe piața românească produse de o calitate impecabilă, aceleași care se vînd și în Europa de Vest, la pre-

țuri cit mai accesibile cumpărătorului român.

Sîntem încrezători în faptul că Texaco, importat de Interako, va rămîne încă mult timp uleiul din import cel mai vîndut în România.

Primii 400 000 automobiliști care deja utilizează Texaco în motorul lor ne dau speranțe că așa va fi.

Administrator General al
Societății Interako
Mircea BĂLĂNESCU

TEXACO

Motor Oils

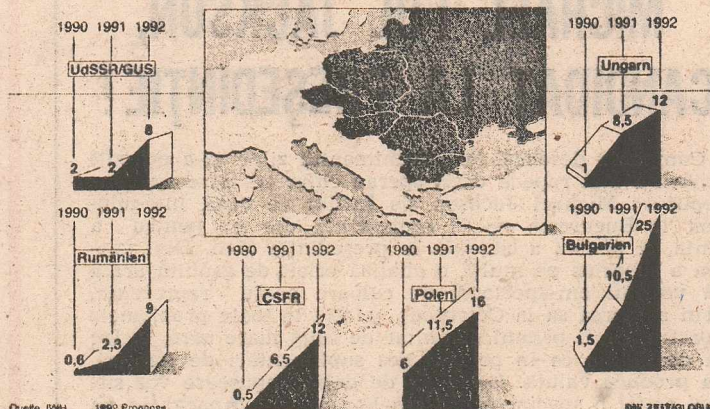
ADRESA:

S.G. INTERAKO SRL

București, sos. Stefan cel Mare nr. 30
bl. 26, sc. I, ap. 9
telefon: 10.33.56, fax: 19.20.16, telex: 11931

Șomajul în Europa de est

Graficele alăturate au apărut în săptămânalul german „Die Zeit”. Articolul ce le însoțește analizează cauzele creșterii șomajului în fostele țări comuniste din Europa de est. În toate aceste state, notează comentatorul, adoptarea economiei de piață reprezintă o chirurgie dureroasă, dar protestele de stradă nu fac decât să amplifice greutățile economice. Lipsa locurilor de muncă, mai observă „Die Zeit”, e mai acută în țările care au început privatizarea mai devreme, dar tot în acestea redresarea se va produce mai repede.

O EPIDEMIE MISTERIOASĂ UCIDE COPII IRAKIENI

Boala și-a făcut apariția după încetarea conflictului din Golf, dar etiologia ei rămâne necunoscută. Simptome: umflarea abdomenului și ulcerări în diverse zone ale corpului. S-a constatat de asemenea creșterea bruscă a cazurilor de leucemie infantilă, cancer limfatic, tuberculoză, hepatită și tifos. Epidemiologul german Siegwart-Horst Guenther consideră că este vorba de o contaminare ecologică, urmare a bombardamentelor aliate asupra uzinelor chimice și a centralilor nucleare. Până în pre-

zent au fost contaminate 28 000 persoane, din care 20 000 copii, în rîndul acestora din urmă mortalitatea fiind îngrijorător de ridicată.

CUM TRĂIEȘTE O REGINĂ

Este vorba de regina Angliei, Elisabeta:

- Nu are dreptul să voteze.
- Nu plătește impozite.
- Nu poate fi dată în judecată.
- Primește în jurul a 300 scrisori pe zi și citește zece.
- Mica sa borsetă adăpostește doar rujul și pudrera.
- Nu-și îndepărtează, nu-și ascunde firele albe.
- Poartă o umbrelă transparentă, care îi permite să privească în jur.
- Pentru a contracara glumele vîntului, rochiile și fustele sale conțin în căptușeală mici greutate.
- Orelle de audiență au loc numai după-amiaza și se termină la ora 18,30. Acest orar a fost stabilit în primii ani ai reginei sale, cînd aveau copii mici își rezerva dimineața pentru a-i însoți.

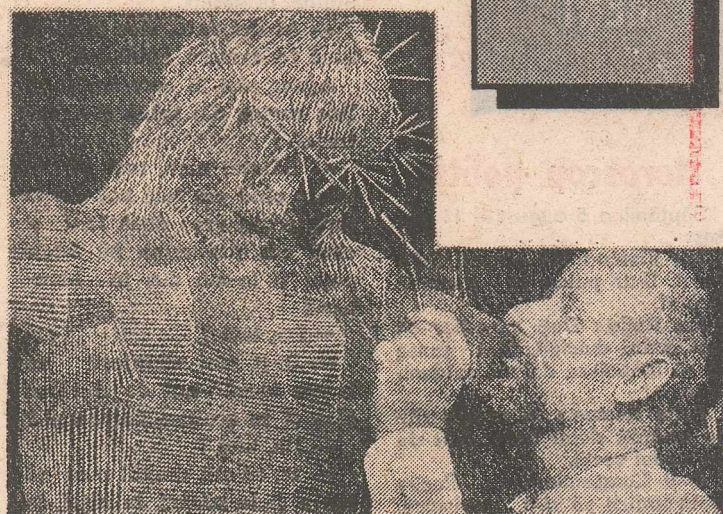
CÎND SUFLETUL PĂRĂȘEȘTE TRUPUL

„Experiența extracorporeală este un fenomen foarte răspîndit, susține psihiatrul american Colin Ross de la Universitatea Winnipeg din Canada. Personal am cunoscut zeci de cazuri.”

La dizertația prezentată de medicul american au fost invitate mai multe persoane care au trecut prin asemenea momente. „Spălăm geamurile la etajul III cînd, din neatenție, m-am prăbușit în gol, povestește o doamnă. Imediat am avut senzația că plutesc și coborîm spre pămînt. Starea mea psihică era una de liniște. Am aterizat în picioare și apoi am intrat în bloc pentru a urca scările. Atunci, brusc, am revenit în trupul meu, simțind durerea atroce a fracturii de bazin”. Un bărbat, prezent și el la conferința doctorului Ross, a povestit o întîmplare și mai senzatională: „Mă aflam pe masa de operație cînd am simțit cum mă detașez de propriul meu corp și încep să plutesc la nivelul plafonului. De acolo am urmărit echipa de medici, mi-am văzut trupul supus unei operații de torace. Din fericire, intervenția chirurgicală a izbutit”.

Reîntregirea a avut loc la sfîrșitul operației, cînd cel în cauză și-a pierdut cunoștința, intrînd în somnul profund indus de anestezie.

UN CRIST DIN 65 MII DE SPINI

Autorul acestei opere originale este canadianul Bob Haiflex. Statuia are o înălțime de 1,85 m, iar confecționarea ei a durat 2 500 ore.

„Dorința mea supremă, declară autorul, este de a-mi vedea creația instalată într-o biserică. E un dar pios pe care-l fac Mintuitorului”.

FARFURIILE ZBURĂTOARE... ATACĂ

De zeci de ani se vorbește despre „activitatea” unor aparate de zbor neidentificate, dar este pentru prima dată cînd presa americană vorbește de atacul unor farfurii zburătoare. Panarama este un orașel cu 3 000 de locuitori, așezat în nordul Braziliei. Jenonima des Maria de Santos Fenella, șeful poliției miciei localități, a recunoscut că în zonă a domnit panica. În 1988 trei vinători, ce locuiau într-un ținut departe de Panarama, au fost omorîți, al patrulea, care cu greu a ajuns în localitate a fost salvat, avînd arsuri pe întregul corp. „Am cercetat cadavrele care păreau că au fost întii golite de sînge și apoi arse” — a declarat polițistul. Primarul a confirmat cele relatate de poliție adăugînd: „regiunea noastră era extrem de liniștită pe vremuri. Azi lumea este îngrozită. Imediat ce se întorc locuitorii se închid în case”. Anibal Gronferro plecase la vînat, în luna octombrie 1988, împreună cu Vittorio Riberra, prietenul său. „Era noapte — povestește Vittorio. Deodată apărut o stea care coborî deasupra capetelor noastre. O lumină orbitoare ne înconjură, de parcă eram în plină zi. Am coborît, îngrozit din

copacul în care pîndeam animalele. Fasciculele de lumină s-au fixat pe copacul în care era adăpostit Anibal, care era zguduit de convulsii ciudate. Apoi am auzit urlete. Trupul lui Anibal scînteia ca o torță uriașă. Am fost cuprins de groază și am rupt-o la fugă. Cînd am ajuns acasă am leșinat. A doua zi, în zori, cu familia mea și a lui, m-am întors în pădure. Mi-am găsit prietenul chirchit. Murise în urma unor arsuri grave. Porțiunile neare erau de o albeață ca și cum cineva îi supesese sîngele”.

La începutul lunii noiembrie 1988, Raffaele Vinoniggi și Gerardo da Nestra Mara, plecați la vînat, au văzut deodată un O.Z.N., ca o farfurie, ce-și îndreaptă o lumină puternică. „Am luat-o amîndoi la fugă — declară Gerardo, dar amicul meu Raffaele s-a împiedicat și a căzut. O.Z.N.-ul și-a concentrat razele asupra lui. Nu am putut face nimic. Am fugit de acolo. A doua zi l-am găsit pe Raffaele mort. Era ars pe o parte. În rest parcă fusese golit de sînge”. Vittorio Morello și Donato Generale, vînători, stăteau de vorbă în pădurile braziliene, primul aflîndu-se într-un hamac. „Deodată un obiect bizar a coborît chiar deasupra hamacului — povestește Donato. Eu am fugit și am chemat ajutoare. Cînd m-am întors Vittorio era mort”. Dionisio Martial lucra la plantarea unui stîlp de telegraf, în virful unei coline. Deodată a apărut o farfurie zburătoare care a început să emită raze, după cum declară un martor ocular, Virgilio Mare de Los Santos, lucrător la o benzinărie din apropiere. Dionisio a avut un soc și s-a prăbușit la pămînt. Internat în spital s-a zbatut între viață și moarte, trei zile. În cele din urmă a fost salvat. Starea de tensiune din zonă, declară șeful poliției Fenella. Împiedică pe mulți de a se duce la muncă. Iată și părerile unor oameni de știință. Directorul „Biroului de investigații legate de O.Z.N.”, Charles Guttman, a declarat: „aceste obiecte zburătoare aparținînd altor planete sînt pasnice. Este pentru prima dată cînd aud că ele ucid oameni. Pînă acum au avut loc arsuri, șocuri emoționale și răniri accidentale”. Un expert în problema O.Z.N., doctor Harry Engelbert, de la Universitatea din California a mărturisit: „deși am studiat și analizat sute de cazuri prezentate de martori oculari referitoare la O.Z.N., niciodată nu a fost vorba de uciderea oamenilor”. Și totuși... care ar fi adevărul?

A. DIANU

„MIRAJ”

Întreprinderea „MIRAJ”, desfășurîndu-și activitatea încă de la începutul secolului, este cea mai mare producătoare de cosmetice și parfumuri din România. În ultimii doi ani, avînd în vedere invazia de produse străine, „MIRAJUL” a fost pus în fața unei probleme vitale: păstrarea pieței de desfacere, în condițiile concurenței. Acest lucru s-a putut realiza prin reînnoirea fluxurilor de producție pentru creme și emulsii cosmetice, prin linii ultramoderne, aduse din Japonia și Italia, prin întărirea cooperării cu firme străine, prin constituirea de societăți mixte și, nu în ultimul rînd, prin continuarea tradiției de profesionalism, seriozitate și competitivitate, trăsături proprii activității sale.

Fabrica „MIRAJ” produce: produse de parfumerie (sortimente atît de largă acces-

bilitate, cît și de lux), ape de colonie, after shave-uri, parfumuri și produse de toaletă; cosmetice de întreținere: creme de față și de corp, emulsii, loțiuni pentru față, geluri pentru baie, cu extracte naturale de plante și alte materii prime eficiente pentru îngrijirea epidermei; cosmetice decorative: rujuri pentru buze, farduri pentru pleoape și obraz, rimeluri, pudre; produse capilare: șampoane, șampoane colorate, vopsele, balsamuri și loțiuni tonifiante pentru păr, soluții pentru permanent, pudre de colorante etc.

Faptul că „MIRAJ”-ul doarește să păstreze piața de desfacere, o dovedesc și ultimele creații. Gama „MAGIC” este o linie completă de creme, emulsii, șampoane, duș — geluri etc. Totodată, gama „MAGIC” oferă un parfum nou, o reușită replică a celebrului

„POISON”, realizat de către CRISTIAN DIOR. Alte noi creații sînt gama „SUAV”, prezentînd creme antiacneice destinate adolescenților, fond de ten, pudră și un parfum asemănător cu „FENDI”, vestita creație a parfumeurilor italieni și gama „ROCK”, cu parfumuri feminine, adîind proaspăt, ape de toaletă și after shave-uri pentru bărbați.

O linie completă de îngrijire cosmetică și cu totul originală, exportîndu-se în multe țări, dar găsindu-se și pe piața românească, este binecunoscuta linie GEROVITAL H3 — prof. dr. ANA ASLAN. Produsele GEROVITAL FORMULA 2 — prof. dr. ANA ASLAN permit un tratament individualizat, impus de caracteristicile morfologice ale tipurilor de piele și ariilor topografice de distribuție a acestora; intervin în atenuarea procesului de îmbătrînire a pielii și, mai ales, în prevenirea apariției acestui proces; conferă strălucire, prospețime și tinerețe tenului; asigură protecția epidermei, activează circulația sanguină periferică și dina-

mizează procesele metabolice nutritive.

Pentru păstrarea prestigiului firmei sale și pentru deservirea exemplară a cumpărătorilor, „MIRAJUL” concurează prin calitate, preț de vînzare accesibil și originalitate. Adresa sa este: BUCUREȘTI, STR. RĂCARI NR. 5, TEL. 21 70 91, TELEX 10 896, FAX, 21 70 91.

CRISTINA ATANASIU

Horoscop politic

Săptămîna 5 august - 11 august

Ion Iliescu : Nu plecați din Palat. S-ar putea să rămîneți fără el.

Ion Rațiu : Dați minerilor cit mai multe dulciuri. Sint șanse să vă înapoieze dolarii. Evident, în lei.

Petre Roman : În aceste zile nu umblați după fuste. Sint de un model vechi.

Emil Constantinescu : Rocile metamorfice vă sint potrivnice. Evitați deci scările domnului Iliescu.

Vasile Văcaru : E potrivit să vă întoarceți în sat și să mergeți cu gîștele, în ciuda numelui dumneavoastră.

Gelu Voican Voiculescu : Dacă nu sinteți atent, geologul prezidențial ar fi în stare să renunțe la serviciile dumneavoastră de geolog guvernamental.

Nostradama

Vadim Degețelul

Elefantul roz-bombon

Ori de cite ori într-o delegație care însoțea vreo echipă de fotbal se afla și Vadim, îl puteai recunoaște dintr-o mie; nu numai după dolefana sa compoziție, nu numai după vocea de buhai nedus la școală și nu numai pentru că nu-i ajungeai cu prăjina la nasul lui subțiat de locurile pe unde și l-a băgat. Nu. Mult mai ușor îl descopereai după un alt amănunt: îl însoțea întotdeauna un elefant de culoare roz-bombon. Așa-și botezase geaman-tanul uriaș pe care îl avea în dotare. Care, chipurile, era burdușit cu zeci de cămăși, fiindcă, în mindria sa de a fi un neaș curat, pretindea că schimbă o cămașă la o oră, potrivit obiceiului dacilor neromanizați. De fapt, după cum îl purta pe degetul mare de la mîna, care la el n-a devenit încă opozabil, părea să aibă mai nimic înăuntru. Iar timp de o săptămînă cămașa pe care o purta avea aceeași culoare și mirosul puternic a parfumul Transpiration.

Altfel, erăta însă geaman-tanul la întoarcere. Să-l fi burdușit cu strunguri și n-ar

● Mama discută cu tata :
— Fiul nostru e destul de mare, are șaptesprezece ani. E cazul să afle unele lucruri. Dar ia-l mai de departe : spune-i și tu cum e la căței, la albine, la păsări.

— Ai dreptate, zice tata și urcă în camera băiatului.

Ajuns aici, îi cere fiului să lase cartea din mîna și-l întreabă :

— Băiatul meu, mai ții tu minte cînd am fost noi doi la țară, acum vreo două luni și cînd am pus mîna pe fetele popii și le-am dus în hambar ?

— Da, tată ?

— Și-ți mai amintești ce le-am făcut noi de chirăiau alea și se scutura hambarul ?

— Da, tată ?

— Ei, să știi dragul meu că așa e și la păsări, la căței, la albine.

● Un tată îndrăznește să-i vorbească fiului :

— Ești băiat mare, eu nu mă pricep să-ți dau sfaturi, cred că ar trebui să te înscrii la un curs de educație sexuală.

— Păi, tată, eu aș vrea să mă fac desenator tehnic.

Umor sută la sută

Pamflet

MICHAEL I-UL JACKSON, CANDIDAT LA PREȘEDINȚIE !

Campania deschisă de „Evenimentul zilei” și-a dovedit eficiența mai repede decît sperau chiar cei care au conceput-o : Michael Jackson zis Intiul va veni, într-adevăr, la București, pe 27 septembrie, dar nu pentru a cînta, ci pentru a candida la președinția țării. Deși vestea a surprins pe mulți, o analiză oricît de grăbită arată că vestitul om-spectacol de culoare poate reprezenta, prin așezarea sa la Cotroceni, soluția la toate problemele noastre. Ar fi primul demnitar de rang mare care, în loc să ceară din ce în ce mai des suplimentări de fonduri, va produce valută. Lozincile de după împușcare vor suferi astfel o spectaculoasă ameliorare. La „Apaca” se va striga : „Vrem dolari și vrem valută / Vrem ca Jackson să ne conducă”.

Două ar fi obiecțiile ce pot fi aduse în campanie. Cea dintîi că domnul Jackson e negru. În realitate, el nu mai e foarte negru. În momentul de față, are aceeași culoare a tenului ca domnul Iliescu. Și dacă e sigur că președintele nu va renunța la măsliniul său viril — cu nuanțe vișinii la sosirile minerilor și la unele întîlniri cu presa — e tot atît de sigur că domnul Jackson are destulă minte, destulă bani și suficientă practică pentru a deveni, cînd împrejurările și patria o cer, alb, galben ori roșu. Domnul Jackson poate să ia înfățișarea dacului pur sînge, așa cum o ilustrează azi, bunăoară, figura lui Radu Ceantea cu părul creț-roșcat, adică, și cu pistriul. În fond, Radu Cămpănu a demonstrat că succesul în politică e o chestiune de culoare. Nu e de prisos să spunem că sosirea domnului Jackson în România se datorează liberalilor. A fost o lovitură pregătită abil vreme de doi ani, de natură a proba voința de bine a lui Radu Cămpănu.

A doua obiecție privește cetățenia lui Michael I Jackson. Deși nu e român verde, domnul Jackson a avut relații de o asemenea însemnătate cu țara noastră, încît trebuie socotit mai român decît noi toți. Înainte de a se produce pe scenă, el s-a produs ca depanator radio-tv la ambasadele românești, a înființat vreo patruzeci de partide de opoziție — avînd aprobarea organelor — și, în general, a dovedit o inimă de român pe unde a colindat în sensul că a declinat propunerile de a concerta la Budapesta. Domnul Jackson nu are nevoie de un regiment de pază ; se descurcă ușor cu numai un pluton de body-guards. Se cunoaște în amănunt ce a făcut domnul Jackson în ultimii cinci ani. Domnul Jackson e cunoscut de toți șefii de stat din lume. Cînd domnul Jackson vrea să vorbească un minut, două cu un lider din Est, el nu trebuie să se deplaseze pentru asta la Washington sau în Kamciatka. Îi sint aduși la hotel. Domnul Jackson e echidistant politic. Echidistanța e asigurată de faptul că, deși toți oamenii momentului din România au auzit de Michael I Jackson, el, regele scenei, n-a auzit de nimeni. În fața lui Michael I Jackson și în scurtele sale escale la Cotroceni, un Dumitrașcu, spre exemplu, poate să pară tot atît de inteligent ca un Șt. Kazimir, un Șt. Kazimir tot atît de moral ca un Vasile Moiş, un Vasile Moiş tot atît de profund ca un Bărlădeanu și un Bărlădeanu tot atît de onest ca un Dumitrașcu. În fața lui Michael I Jackson, toți vor fi o apă și un pămînt și mai mult decît atît.

Cît despre șansele de a fi ales ale domnului Jackson, ele sint cu atît mai mari cu cît el e sprijinit, ca de altfel toți ceilalți candidați, de profesorul Ion Mănzatu. Iată și sloganul său electoral :

Votîndu-l pe Michael I Jackson votați ce-ați mai votat !

Votînd ce-ați mai votat, veți avea ce-ați mai avut !

TUDOR OCTAVIAN ■

AȚI AFLAT EVENIMENTUL SAPTAMINII ?

Delegația P.N.L. va fi primită de regele Cicioabă

tr-un întreg — Locurile 1 la Melbourne și Roma ! 11) Localitate în Ungaria — Serviciul Român de Informații (siglă) — O cursă clasică, 12) A urla ca un animal — Înscrisă la alergări, aruncări sau sărituri, 13) ? (1932 și 1984 ; Angeles) — Scos la joc — Salivă. 14) Dumneata — ? (1956).

VERTICAL : 1) ? (1928) — Punct de unde se execută unele lovituri directe. 2) ? (1964) — ? (1904 ; Saint) — Produs galinaceu. 3) Ne întoarcem la München ! — Pre-numele campioanei noastre olimpice de la Mexico City la disc — ? (1920). 4) Norme tehnice de securitate a muncii (siglă) — ? (1980). 5) Certăreț — Horia Rădulescu — Viță de vie (reg.) 6) Epocă geologică din prima parte a perioadei paleogene — Dea-

supra — ? (1988). 7) Cunoscut oraș din județul Tulcea — ? (1908 și 1984). 8) Nume dat de nordici elanului — Cetate legendară la vest de Ierusalim — Mioare — Locurile 1 și 3 la Stockholm ! 9) ? (1952) — Acum. 10) O figură reușită și punctată la judo — Cade secerat — Promovat la seniori. 11) Arta de a călări — ? (1936). 12) Sint în formă ! — Paris, Londra sau Los Angeles, gazde a cite două ediții a J.O. — Bombe lacrimogene. 13) Mama de odinioară — Formație militară. 14) A ocupa un loc anume — Suspendată.

Dicționar : ENA, EOI, GENIL, AMON, AOAS, CSEV, GIE, IAAR, ELK, IMA.

GHEORGHE TOIA ■

Dezlegarea careului din numărul anterior :

Salutări din mers : CURSA ; OPRI ; ALAI ; GRABA ; RIT ; ACAR ; C ; ATASE ; SCAI ; RACI ; C ; UR ; I ; ÎNTOARSĂ ;

OTE ; TUI ; L ; CCO ; CIT ; CE ; AORTA ; OLAN ; PLIMBĂRETE.

PUBLICATIILE
Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 12.82.89

Cont (lei) — 40.72.30.110.496
BCR, sector 1, București
Cont (dolari) —
47 03.326.350-6 BRCE

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; Mapamond: Ion D. Goia; Realitatea imediată: Mihail Gălățanu, Dorin Gherghinescu, Alexandru Mihailă, Roxana Paicu, Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Știință: Victor Niță; Drepturile omului: Cristina Atanasiu, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — foțoreportaj, 1453 — corectură.

REBUS

Redactor șef:
ALEXANDRU PASARIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu, Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție).

Finanțiar
Basarabiei

Flacăra
BIS

ALMANAH

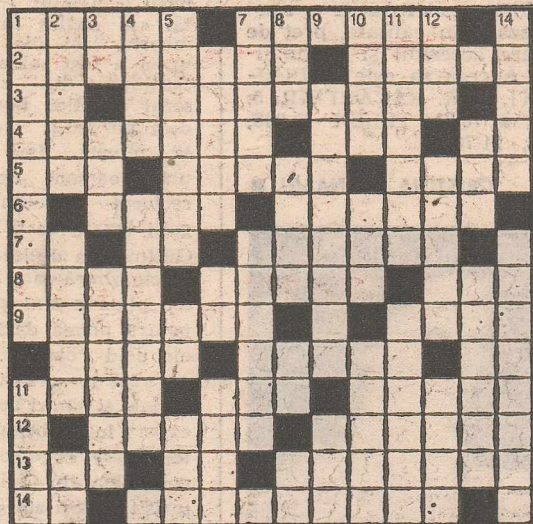
„FLACĂRA”

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Avida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florenta Tudor. ■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Crețu. ■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (17.59.69). ■ PUBLICITATE: Mircea Săndoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile (2634). ■ DIFUZARE: Mircea Vasile, Florin Enache, Ștefan Grosu (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. Box 33-57, Tel. 11.995, 11.034, Fax 18.56.73 — București, Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1. ■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ACUM, BARCELONA

ORIZONTAL : 1) ? (1896) — ? (1968 ; City). 2) ? (1976) — ? (1900 și 1924) 3) Sven Knappe — ? (1912). 4) Comentator (var.) — Specie de moluște gastropode — Miros specific. 5) Popoare din Orient (ant.) — Riu în Spania, fără care găzduiește ediția din anul acesta al J.O. — ? (1960).

6) Zeu protector al orașului Teba — A tinde la titlu. 7) Domnul (abr.) — Element de bază al scheletului — Asta are părul lung și nepleptănat. 8) Deal (Trans.) — A pleca în cursă — Gazdă modernă a J.O. 9) ? (1972) — Servite la țap. 10) Un fel de clanță la moldoveni — Jumătate din-

ULTIMA ORĂ

Fiți liniștiți!
La toamnă
vom avea o producție
record de castane.